

Torppa 50 vuotta 2023

Helsingin Moottoripyöräilijäkerho - HMPK ry:n historia

Alkusanat

Torpan kattavat arkistot tili- ja kokouspöytäkirjoista, toimintakertomuksista, tiedotuslehtisistä, tuloluetteloista, suunnittelupalavereista, jäsenluetteloista ja kirjeenvaihdosta auttoivat keräämään nimiä, tapahtumia ja faktoja viidenkymmenen vuoden varrelta tämän kertomuksen taustaksi.

Lisäksi on haastateltu nykyisiä ja entisiä jäseniä ja käytetty hyväksi sekä paikoin lainattukin Lexi Lehtosen toimittamaa Torppa News 25 -julkaisua vuodelta 1998. Valokuvia, postikortteja, lehti-leikkeitä, mainoksia ja muuta ajankuvaa oli myös tallennettu kiitettävästi niihin kuuteen pahvilaatikkoon, kolmeen kenkälaatikkoon ja lukuisiin kangas- ja muovikasseihin, jotka käytiin läpi 2022-2023 ja sanoiksi saatettiin.

Vanhoja kokouspöytäkirjoja oli hauska lukea, epäilemättä vahvat tahdot olivat toisinaan törmänneet, kun kerhoa keksittiin ja vietiin eteenpäin ja se, mitä kirjattiin, saattoi olla vain valju kuvaus tapahtuneesta. Jos hymiö olisi ollut jo keksitty tuolloin, sitä olisi ehkä saatettu käyttää muutamankin sihteerin voimin. Mitä ilmeisimmin prätkäkerhon perustaminen on ihan toista kuin ompelukerhon perustaminen.

Hallituksen kokouspöytäkirjojen selaaminen nykyvinkkelistä viideltä vuosikymmeneltä oli muutenkin avaava kokemus: kuinka kummallinen maailma olikaan 1970-luvulla – ja olisivatko sen ajan nuoret osanneet kuvitellakaan maailmaa 2020-luvulla?

Jotenkin vain Torpan historiasta löytyy se punainen lanka, jossa vanha ja uusi menevät rinnakkain ja sama hyvällä tavalla hullu henki, jolla mahdottomasta tehtiin mahdollinen 1973 ja jolla menttiin eteenpäin – vaikka sukupolvi onkin vaihtunut.

Jäseniä on näinä viitenäkymmenenä vuotena varovaisen arvion mukaan kulkenut kerhon jäsenkortiston läpi jopa 700-800, osa on viipynyt vain hetken, osa on harrastuksen loppumisen myötä lopettanut jäsenyyden, mutta kerhon ytimessä ovat ne nais- ja miesmotoristit, jotka valitsevat prätkäkerhon koko elämäkseen ja jäävät.

Historiikin toimittaja, Ilpo Alanko (jäsen vuodesta 1988)

Kaiken alku	4
Vuodet 1973-1998	8
Muutto Tapanilaan 2003	18
Vuodet 1999-2023	22
Puheenjohtajia ja muita vaikuttajia	32
Torppa ja kilpamoottoripyöräily	37
Torppa ja postikortit	41
Torppa ja muut kerhot	42

Kiitokset valokuvista:

Pertti Haapanen, Mauri Tuusa, Tuire Hämäläinen, Japsistarot ry, Torpan FB-ryhmä, Veikko Saxberg, Torpan arkistot

Kiitokset tekstin oikoluvusta ja kommentteista:

Harri Sane, Harri Wuoristo, Mauri Tuusa, Jouko Teuronen, Torpan hallitus 2023

Etukansi: Lexi Lehtonen Ahvenistolla 1981

Takakansi: Motorpan huoltohallin sisäovi 2003

Kaiken alku

Tämä tarina alkaa aikakaudella, jolloin pimeys ja tietämättömyys vallitsivat - 1970-luvulla. Vai mitä sanotte seuraavista arvovaltaisten valtakunnallisten lehtien otsikoista: ”Moottoripyörä on kuolemankone”, ”Helvetinlinnut pesevät mainettaan puhtaaksi verellä”, ”Miksi Kari ja Lassi kuolivat” tai ”Vauhti murskaa unelmia”. Vallesmannit ja poliisipäälliköt kautta Suomen etsivät pienimpiäkin syitä saada kyykytettyä paikallisia motoristiryhmiä (varsinaisia kerhoja ei ollut vielä 1970-luvun alun Suomessa). Verotus-, vakuutus- ja lainsäädäntötaivaanranta oli täynnä mustia ja uhkaavia pilviä.

Turussa poliisipäällikkö loihe lausumaan: ”*Samanlaista paskasakia kaikki moottoripyöräilijät*”, mistä eräs Turun Moottoripyöräkerhoa (TuMP) edeltävä ryhmä ottikin nimekseen ”Paskasakki”. Helsingissä oli muutamia ryhmittymiä, joku voisi sanoa ”jengejä”, kuten Leppäsuon Shellin, Haagan Unionin ja Ala-Kontulan Gulfin porukat, jotka tapasivat kokoontua paikallisella huoltoasemalla iltaisin, parantaa maailmaa ja järjestää ryhmäajoja. Näyttäviä valokuvia löytyy myös Autotalon nurkilla pyörineestä ja sittemmin hajonneesta Condomi-kotkat-porukasta, johon kuului löyhästi motoristeja koko Helsingistä.

Kyse oli kuitenkin aivan tervehenkisestä toiminnasta: siinä missä osa Suomen nuorisosta oli hurautanut marxilaisuuteen tai maolaisuuteen, toiset tajuntaa avartaviin aineisiin, taide-elokuvaan tai pitkänmatkan juoksuun suksilla tai ilman, paras osa oli antanut sielunsa kaksipyöräisille: niiden tekniikalle, niillä ajamiselle ja niiden kanssa elämiselle. Se ei ollut helppoa: moottoripyöräilyn lähistoria tarkoitti ikäloppuja itä- tai brittipyöriä – tai sitten uudempia itäpyöriä,

jotka eivät olleet sen parempia kuin ikäloputkaan. Japanilaiset olivat vasta alkaneet tehdä tuloaan, pyörät olivat kalliita, tiet olivat surkeita ja kuten edellä kerrottiin: rikollisen tai ainakin kapinallisen leima oli luvassa.

Kontulan jengi, Gulfilla kokoontuva porukka päätti siis tehdä jotain (nuoremmille tiedoksi: Gulf oli huoltoasema). Sen aktiivit, etunenässä Kari ”Högi” Höckerstedt, Jouko ”Jokke” Teuronen, Annikki ”Anki” Pesonen, Jyrki ”Jyky” Viheriäsaari, Teuvo ”Tepa” Heikkinen ja Kai ”Koukku” Saloranta, ottivat yhteyttä tiedotusvälineisiin ja Helsingin kaupungin nuorisotoimeen ja alkoivat pehmittää maastoa kysyen tila-, toiminta-, tiedotus- ja yhteistyömahdollisuuksista – siis ihan siitä, mitä nuorisotoimen pitäisi kai tehdä kysymättäkin...

Vastakaikua ei heti alkuun tietenkään löytynyt, mutta lopulta yksi mies, Eino Smolander, joka oli tuolloin iso pomo Helsingin kaupungin Nuorisotoimessa, tuli tutuksi Vesalan nuorisotilan kahvilassa ohjaajana toimineen Ankin ja moottorihallilla apulaisohjaajana toimineen Joken kanssa ja tajusi että nämähän ovat ihan oikealla asialla, tutustui Kontulan porukkaan ja alkoi ajaa heidän asiaansa virkako-neiston rattaissa.

Gulfin jengi oli myös hankkeen taustalla joka solullaan ja kävi muun muuassa Holger Pitkäsen ensiapukurssin osoittaakseen olevansa yhteistyön arvoinen. Ajatuksena taisi olla toimia tarvittaessa jonkinlaisena lentävänä ensiapupartiona, mutta siihen ei sentään tarvinnut mennä.

Vähitellen muutkin virkamiehet vakuuttuivat nuorison kunnollisuudesta Smolanderin vanavedessä ja vuonna 1972 sekä kaupunginvaltuusto, kaupunginhallitus että Helsingin poliisilaitos katsoivat luvalliseksi uskoa moottoripyöräilijöille nimikkotilan, jonka kaupunki omistaisi ja jota se myös valvoisi Nuorisoasiainkeskuksen kautta.

Vastustajiaakin oli: nimikkotilaksi oli osoitettu Vuosaaren kartanon vanha kivinavetta osoitteessa Itäreimarintie 8 ja sen lähetyvillä toiminut kevytbetonitehdas Saseka, joka sittemmin muutti pois koko Vuosaaresta, uhkasi Helsingin kaupunkia vastatoimilla ja sovitun maanvaihtokaupan peruuntumisella, jos sen työläisten rauhaa vaarannettaisiin tällaisella toimella.

Tässä vaiheessa ei vielä tiedetty, että osa näistä kavereista tulisi osallistumaan Helsingissä 1975 järjestettävän ETY-kokouksen henkilökuntaan auktorisoituina moottoripyörälähetteinä, joten mistään vandaaleista ei ollut kyse.

Keväällä 1973 aloitettiin kunnostustyöt navetalla yhteistyössä kaupungin kanssa ja 12.6.1973 pidettiin avajaiset. Uusi kerhotalo avattiin juhlallisesti nimellä ”Motorppa”, paikalla oli kymmenien motoristien lisäksi kaupungin johtoa, Nuorisoasiainkeskus, nuorisopoliisi ja moottoripyöräpoliiseja. Pelko Helvetin enkeleistä, aseista, huumekaupasta, seksiorgioista ja Sasekan perikadosta osoittautui aiheettomaksi ainakin tässä tapauksessa.

Kontulan jengiä matkalla Imatran ajoihin 1971
(Apu-lehden artikkelikuvitusta)

Hietsu oli myös suosittu motoristien kokoontumispaikka ennenkuin kerhotoiminta alkoi.

Ala-Kontulan Gulfin pihalle Porttitielle on tullut kevät joskus 1970-luvun alussa. Pikkupojat ja vähän isommatkin ihmettelevät prätkiä silmät pyöreinä.

HELSINGIN SANOMAT KOTIMAA 17

Prätkäkansa opetti kolariavun

"Tuo praikki mit kadulla — viinasta laavaa — ja kyyri vää kussa ei pöytä hääksimäpukuresti," sanoi Tehtorimäestönsä pöytä- ja Holger Pitkänen.

Holger on kolari ja hän leikkoi kolariavun motoristien keskuudessa. Hän on kokenut ja hänellä on ideoita, että paljon muuttajia lätkäisi motoristien keskuudessa ja kolariavun keskuudessa.

Nyt kolariavun on opettanut motoristien keskuudessa "praikkimäestö" missä kolariavun keskuudessa on kokenut ja hänellä on ideoita, että paljon muuttajia lätkäisi motoristien keskuudessa ja kolariavun keskuudessa.

Kolariavun keskuudessa on kokenut ja hänellä on ideoita, että paljon muuttajia lätkäisi motoristien keskuudessa ja kolariavun keskuudessa.

Kolariavun keskuudessa on kokenut ja hänellä on ideoita, että paljon muuttajia lätkäisi motoristien keskuudessa ja kolariavun keskuudessa.

Kolariavun keskuudessa on kokenut ja hänellä on ideoita, että paljon muuttajia lätkäisi motoristien keskuudessa ja kolariavun keskuudessa.

123 motoristia ja lähes kaksoittain väkeä osallistui torstaina motoristien keskuudessa hääksimäpukuresti, päättäjien Helsingissä. Hevät on vääksimästä kolariavun keskuudessa.

Torppalaisten tempaus osallistua isolla joukolla Holger Pitkänen ensiapukoulutukseen pääsi otsikoihin asti.

Condomikotkat oli 1970-luvun alun stadilainen löyhä motoristiporukka, joka kokoontui Leppäsuon Shellin ja Autotalon maisemissa ja järjesti näyttäviä yhteisajoja. Myös torppalaisia osallistui kotkien rientoihin. Tämä paraati taitaa olla Mannerheimintieltä.

Vuodet 1973-1998

Kerho toimi Helsingin Kaupungin Nuorisotoimen huomassa, ylläpidolla ja valvonnassa, mutta muuten saatiin vapaat kädet. Matti Herlevi oli toinen tärkeä nimi kaupungin puolelta ja merkittävässä roolissa kerhon alkutaipaleella. Omat säännöt ja rekisteröidyn yhdistyksen perustaminen nousivat pian esiin, samoin yhteistyö ja yhteiset teemat muiden moottorikerhojen kanssa vaativat konkreettisia toimenpiteitä: moottoripyöräverotus, vakuutukset, moottoripyöräilyn imagon parantaminen, liikenneturvallisuus.

Niin kuin nuorilla yleensäkin uudessa kodissa, ensimmäinen konkreettinen hankinta on jokin vehje, jolla soittaa musiikkia. Niinpä Motorpallakin pöytäkirjojen mukaan ainainen tuskan aihe oli epäkuntoon menneet levysoittimet tai vahvistimet. Toimittipa joskus soittimen virkaa ylimääräinen autostereokin tai tavallinen mankka. Kerholla oli jo vuonna 1973 myös flipperi ja levyautomaatti viihdykkeenä koronan (nuoremmille tiedoksi: biljardin kaltainen pöytäpeli), tikkataulun ja lentopallon lisäksi.

Ensimmäinen vuosi meni rakennustalkoiden, muutamien info-iltojen, hengailun, ajelun ja muun merkeissä ja siirryttiin kohti vuotta 1974. Jäseniä oli viitisenkymmentä, talvisäilytyspyöriä parikymmentä ja jäsenmaksu oli kokonaista kymmenen markkaa.

Ensimmäinen toimintavuosi oli siis ollut Motorpan sisäänajoa ja seuraavaksi alettiin lunastaa lupauksia kaupungille perustamalla sääntötyöryhmä, panemalla yhdistyksen rekisteröityminen vireille ja luomalla kerholle toimintasuunnitelma. Yhdistyksen perustamisilmoitus lähti 26.11.1974, säännöt hyväksyttiin ja säännölliseen toimintaan

kuului jo yösuunnistus-, taito- ja kilometrikilpailuja jäsenille, kerholehden (VELO) toimittaminen, kerhoralli, moottoripyörähuolto ja valtakunnallinen vaikuttaminen (MP-verokeskustelu kävi edelleen kuumana).

Tähän liittyy myös hauska episodi kun Tekniikan Maailman toimittaja Hannu Lindell tuli Motorpalle ehdottamaan, että ”joku pojista” voisi kunnostaa käytetyn pyörän perinpohjin lehden laskuun, jotta saataisiin artikkelisarja työmäärästä, kustannuksista ja moottoripyöräverotuksen epäkohdista. Paikalla ollut Anki Pesonen oli kysynyt toimittajalta, eikö yhtä hyvin ”joku tytöistä” voisi tehdä mokoman homman ja saikin sopimuksen itselleen. Talven aikana Anki (Jokke Teuronen apunaan) sitten kävi moottorin ja muun tekniikan läpi sekä maalautti pyörän uusiin väreihin, Tekniikan Maailma sai juttunsa värikuvien kera) ja Suzuki oli vielä näytteilläkin vuoden 1975 MP-messuilla. Tarina päättyi kaikkien kannalta hyvin, sillä kerho sai hyvää mainosta ja - Anki sai lopulta pyörän omakseen.

1975 Torpan viihtyisyyttä paransivat jo filmi-illat Nuorisoasiainkeskuksen tarjonnalla, biljardipöytä, pöytäjalkapallo, painonnostopenkki ja puntit. Lisäksi ajokauden ulkopuolisia tapahtumiakin oli mietitty: ensimmäiset pikkujoulut järjestettiin joulukuussa. Aikaisemmin mainitut säännöt ja varsinkin ”kirjoittamattomat säännöt” olivat tiukat ja niistä pidettiin kiinni – oltiinhan Nuorisoasiankeskuksen valvovan silmän alla.

Asiattomasta käytöksestä, jäsenmaksujen erääntymisestä, alkoholin käytöstä, ajokortista ajamisesta, moottoripyörän puuttumisesta, ylimääräisten henkilöiden tuomisesta kerhotiloihin ym. jaettiin sakkoja, varoituksia, porttikieltoja ja vuosijäsenyyden peruutuksia. Saipa eräs naisjäsenkin varoituksen epäasiallisesta käytöksestä!

1975 käynnistyi myös eräs näihin päiviin saakka jatkunut perinne, nimittäin verenluovutustempaukset. Kesäkuun kuudes 1975 HMPK haastoi TuMP:in verenluovutuskisaan ja voitto jäi pääkaupunkiin 33 luovutuksella.

Kevät- ja syyskokousten osallistujaluetteloiden henkilömäärät ovat tuolta ajalta aivan uskomattomia. Kerhon jäsenmäärä oli lähtenyt rajuun nousuun ja jopa 80 jäsentä saattoi vastata kokouksuun!

Edellisessä luvussa mainittu torppalaisten panos Helsingin ETYK-huippukokoukseen kannattaa vielä nostaa esiin. Lähetteinä toimivat ainakin 1980-luvun alussa kerhon sihteerinäkin vaikuttanut Benita Purhonen (ainoana naismotoristina), Jouko ”Ocke” Laurila ja Kari ”Retku” Reutsalo eikä yhtään postia myöhästynyt tai hukunut.

1970-luvulla maailma oli paljon kauempana Suomesta kuin nykyään. Ulkomaan uutiset olivat harvojen maailmanmatkaajien tuomia: ulkomaisia moottoripyörälehtiä tuli postista pari kertaa vuodessa, kerholla kävivät muun muassa Hiko (Bengt Haikola), Pekka ”Pexi” Talja, Pekka Sipola ja kumppanit kertomassa matkoistaan valokuvien kera ja loistavalle kansainväliselle uralle lähtenyt Veikko ”Kaakki” Kantola lähetti Washington DC:stä kerholle kirjeitä, joissa kerrottiin Evil Knievelin ihmeteosta ja Daytona Beachin kisaviikon tapahtumisista, muttei mennyt kauaakaan kun torppalaisetkin uskalsivat lähteä Eurooppaan kokoontumisajoihin, myös talvisin, ja vuodesta 1976 alkaen on tuotu pokaaleja muun muassa FIM-rallista, Madonnina

del Centaurista, Hondsrug Treffenistä ja Troll rallysta sekä lähetelty postikortteja Vuosaareen maailman kaikista kolkista.

Ennen myös aika kulki hitaammin. Kuten mainittua, yhdistyksen rekisteröitymisilmoitus lähetettiin 1974 syksyllä ja keväällä 1976 saatiin tietää, että sen käsittelyssä oli ongelmia. Suomen Valtakunnallisen Urheiluliiton, Moottoriliiton ja virkatodistuksilla tunnustautuneen Motorpan hallituksen piti vakuuttaa Patentti- ja rekisterihallitukselle, että yhdistyksen nimeen todellakin haluttiin ”moottoripyöräilijäkerho” eikä ”moottoripyöräkerho” tai mitään muutakaan vaihtoehtoa. Hyvä on, sanoi yhdistysrekisteri ja jatkoi käsittelyä. PRH:n tietopalvelun mukaan yhdistys rekisteröitiin lopulta niinkin pian kuin 14.4.1978.

HMPK toimi samalla aktiivisesti muiden MP-kerhojen mukana vaikuttamassa kansallisesti niissä asioissa, joiden takia motoristit alun perinkin yhdistyivät: moottoripyöräerien verotus-, vakuutus-, laki- ja liikenneturvallisuuskysymykset. Näistä kerrotaan tarkemmin luvussa ”Torppa ja muut kerhot”, mutta sen verran voidaan paljastaa, että yhdessä Touring Finlandia MK:n ja Tuusulan Moottorikerhon kanssa järjestettiin ensimmäiset Motoristin Kevätpäivät (sittemmin Hymyilevän Motoristin Kevätpäivä) Helsingissä. Tapahtuma teki valtavasti hyvää motoristien julkisuuskuvalle ja osoitti HMPK:llekin, että se pystyy halutessaan mihin vain.

HMPK järjesti yksin vastaavan tapahtuman Helsingissä myös seuraavana vuonna, vaikka valtakunnallisesta tapahtumasta olikin ehtinyt syntyä perinne ja turkulaiset järjestivät ”virallisen” kevätpäivän 1978.

Lisää edelläkävijyyttä: Torpalla määrättiin jo vuonna 1977 tupakointikielto, tosin aluksi TV-huoneeseen ja vasta myöhemmin 1986 sisätiloihin. Mutta toisaalta, kerho on yhtä huolellinen kuin sen heikoin lenkki: vuosina 1977-1980 kirjattiin muun muassa seuraavaa:

jääkaappiin jouduttiin asentamaan lukot... Nuorisoasiainkeskus antoi varoituksen tilojen epäsiisteydestä... sähköliesi varastettiin (!)... ajokauden avajaisista Sieravuoresta jälkilasku parista rikotusta ikkunasta ja mökin kalusteista... flipperin kassa varastettiin... ja muuta pientä nuoruuden vallattomuutta.

Vuosaari oli 1970-luvulla ja osittain vielä 1990-luvullakin harvasti asutettua ja se tarjosi kerhon enduro-, mantsa- ja trial-suuntautuneille jäsenille hyvät apajat. 1979 perustettiin HMPK:n alle Team Enduro, joka toimi hyvin aktiivisesti järjestäen sisäisiä enduro-kilpailuja ("Räitsi") aina vuoteen 2004 saakka ja joka parhaimmillaan suunnitteli jopa osallistumista kansainväliseen Six Days -kisaan. Enskaporukan toimesta rapa-reinoille rakennettiin myös suihkutila Torpan eteiseen, tosin siinä vierähti aina vuoteen 1984 saakka.

1980-luvulle tultaessa yhteishenkeä vahvistettiin ajamisen lisäksi jalka- ja lentopallolla: kerholla oli vakioharjoitusvuorot ja otettiin osaa MP-kerhojen välisiin turnauksiin vaihtelevalla menestyksellä, vuonna 1980 jopa saatiin lusikka kakkossijasta jalkapallossa. Vuosaaren SYP (nuoremmille tiedoksi: se oli pankki) lahjoitti pelipaidat Harri Sanen ystävällisen pyynnön jälkeen.

Ihmettelin usein toimintakertomuksia lukiessani, miksi vuotuinen kalustoluettelo oli suurin piirtein kottikärryn mutterin tarkkuudella mutta esimerkiksi jäsenistä tai tapahtumapäivämääristä ei pidetty niin tarkkaa lukua; ehkä se oli sen ajan tapa, oltiinhan edelleen Nuorisoasiankeskuksen hoteissa ja tiloissa. Vuonna 1981 kävi kuitenkin vuosikokouksessa harvinainen tapaus: vastuuvapautta ei myönnettykään hallitukselle kirjanpidossa esiintyneiden epäselvyyksien vuoksi ja alkoi pitkä, kuumeinen selvittely sekä viestinvaihto hallituksen ja tilintarkastajien välillä. Lopulta markat ja mutterit saatiin oikein ja ylimääräinen kokous myönsi synninpäästön huojentuneelle hallitukselle. Kannattaa siis olla tarkka!

Markoista ja numeroista puheen ollen, kerhon jäsenmaksu oli 1981 kymmenkertaistunut sataan markkaan ja jäseniä oli myös sata. Sattumalta 1980-luvun alussa oli myös laskettu silloinen jäsenten keski-ikä ja se oli häkellyttävät 21,7 vuotta!

1981 Torppa järjesti toisen kevätpäivän Helsingissä eli "HMPK järjesti HMKP:n". Lisäksi tehtiin päätös alkaa järjestää ohjelmallisia Torpan Talvipäiviä vuosaarelaisten iloksi ja ne olivatkin kaupunginosan hienompia talvitapahtumia 1982-1985. Ohjelmassa oli ratsastusta, moottorikelkka-ajelua, motocrossia, soppatykki, liukumäki, nuotio, ongintaa, arpajaiset, buffetti, filminäytös ym. ja valmistelut hankintoihin ja tukijoiden etsimiseen veivät hallitukselta viikkoja, jopa kuukausia.

Aikana, jolloin sähköpostia tai paljon muutakaan digitaalista ei ollut, tiedottaminen hoidettiin toimittamalla lehtisiä tai suoranaisia kerholehtiä. Alkuaikojen "VELO" eli pitkään ja sen jälkeen vaihtelevilla nimillä toimitettiin painotuotteita, mutta sen aikaisilla "kirjoita lyijykynällä – puhtaaksikirjoita koneella – kopioi ja leikkaa – sommittele ja taita – valokuvaa ja kehitä – liimaa, rasteroi ja kuskaa painoon" -menetelmällä ollut vaivatonta, joten kaikki kunnia Lexi Lehtoselle, Harri Sanelle, Airi Hyvöselle ja kumppaneille, jotka sen saivat aikaan.

Lexi Lehtosesta puheen ollen kerho kävi ahkerasti Ahvenistolla ajoharjoittelussa aina 1990-luvulle saakka. Arkistoista löytyi varta vasten Lexin kirjoittama yksityiskohtainen ohje Apparan ajolinjoista rataprofiileineen. Tuolloin radan vuokra oli vielä kohtuullinen, ympäristösäännöt eivät rajoittaneet ajopäiviä ja -aikoja, bensa oli halpaa ja osanottajia saatiin helposti pari-kolmekymmentäkin mukaan.

1985 HMPK järjesti kolmannen kerran Hymyilevän Motoristin Kevätpäivän suojelijanaan ylipormestari Raimo Ilaskivi ja päänumerona myös motoristina tunnettu Pelle Miljoona, jonka sähläilystä sovitun ohjelman kanssa Harri Sane kantaa ikuisesti kaunaa (hymiö).

Ajankuvaan sopii myös sähkökirjoituskone, jollainen kerholle hankittiin helpottamaan tiedotteiden tekoa. Iloisella 1980-luvulla myös tiedotteisiin oli nykyistä helpompaa saada ilmoituksia: Onnenpoika, Iltalo, Bensow, SYP, KOP, Moto-Vasama... oho, taitavat kaikki olla jo historiaa. Historiaa alkoi olla myös itäpyöräkalusto, jota kerhon alkuaikoina oli ollut useammallakin jäsenellä, mutta 1985 tuskin enää kellään vakavasti otettavalla katumotoristilla. ”Spasibo yi izvinite” eli kiitos ja anteeksi.

1970-luvun alkuhuuman jälkeen jäsenmäärä asettui pian vakaalle tasolle ja kun passiivisemmasta päästä jäseniä alkoi jäädä pois, jäsenmäärä kääntyi hienoiseen laskuun. Niinpä 1980-luvulta alkaen alettiin panostaa jäsenhankintaan järjestämällä Vuosaassa motoristi-iltoja, avoimien ovien tilaisuuksia, esittelyjä ja kampanjointia mopokoulun käyneelle nuorisolle. Elokuun 26. vuonna 1986 järjestettiin Motorpalla tilaisuus, jossa arvottiin kävijöiden kesken pääpalkintona oikea moottoripyörä: Yamaha RD125 ja osanottajia riitti hyvin. Kerholla kävi myös tuona kesänä paljon ulkomaalaisia vieraita, koska Rastilan leirintäalueelle oli jaettu esitteitä, jotka houkuttelivat saksalaisia, hollantilaisia ja muun maalaisia motoristeja tutustumaan stadilaiseen prätkäkerhoon.

Tänäkin päivänä on koirankakkakeskustelun lisäksi nettifoorumeilla ja lehtien yleisönosastoilla jokakeväisenä narinan aiheena mopojen pärinä, kaahailu ja virittely. Keväällä 1984 Harri Sane yritti tehdä asialle jotain ja organisoï sekä markkinoi koulujen ja kaikkien muiden mahdollisten kanavien kautta Vuosaaren mopoikäisten lasten vanhemmille liikenneillan, jossa piti keskustella asiasta ja etsiä

yhteisymmärrys moponuorison liikenneturvallisen ja huomaavaisen ajamisen periaatteista ja niiden toteuttamisesta. Kun suuri ilta koitti Vuosaaren nuorisotalolla, paikalla oli Torpan väki, nuorisoasiankeskuksen edustajia, korttelipoliisi, muttei yhtään vanhempia tai yleisönosastojen nimimerkkien taakse piiloutuneita ”vihastuneita kansalaisia”. Ei yhtäkään. Sanonnan ”pitäkää tunkkinne” alkuperästä on monenlaisia teorioita, mutta johtavien historiantutkijoiden mielestä se on saattanut syntyä juuri tässä tilanteessa.

Jäsenmäärä saatiinkin taas hyvään nousuun ja vuosikymmenen loppuun mennessä kutiteltiin kahdensadan hengen rajaa, mutta jälkeensä tarkasteltuna vuodesta toiseen jatkuneena ongelmana oli jäsenmaksujen hidas maksaminen, joten todellinen jäsenmäärä on tulkinnan varassa. Parhaimmillaan perinnässä oli jopa 70 rästiä ja hallituksen kokouspöytäkirjoissa oli kesäisin melkein vakiopykälänä maksunsa laiminlyöneiden jäsenten erottaminen. Etanaposti, paperilaskut, pitkät toimitus- ja odotusajat ja se, että 1980-luvulla ei oltu niin tavoitettavissa kuin 2023, teki yhdistyksien sihteerien ja rahastonhoitajien työn nykyistä hankalammaksi.

Vuonna 1987 sattui kauaskantoinen tapahtuma, nimittäin Rastilan maja, jossa oli enimmäkseen vietetty kerhon pikkujouluja, paloi. Niinpä pippalot siirrettiin seuraavan vuoden helmikuulle ja lopulta peruttiin (Rastilan remontti venyi vielä vuodella tuntien kaupungin toimien ripeyden) ja vähitellen koko pikkujouluperinne muuttuikin pikkuhiljaa loppu- tai kevättalven Läskiäisperinteeksi.

Motorpan perustamista oli tietenkin muistettu juhlia 5, 10 ja 15 vuoden välein ja 1989, kun 15 vuotta tuli täyteen, osallistuttiin muun muuassa MP-näyttelyyn, messuosastojen hinnat kun eivät tuohon aikaan olleet vielä pilvissä. Samoihin aikoihin siirryttiin myös tietokoneaikaan, kun Juha ”Säätäjä” Niinikoski hankki kerholle ihka ensimmäisen PC:n vuonna 1989.

Muita sen vuoden alulle lähteneitä hankkeita olivat SMOTO:n perustaminen ja Tattarisuon Formula K-rata. Kerholaiset kokeilivat myös ensimmäisen kerran uutta lajia nimeltä mopoendurance Loviisassa ja kuten tiedetään, myöhemmin historiassahan Torppa, Tattarisuo ja mopoendurance tulivat hyvinkin liittymään yhteen.

1992 kerho oli itsekin mukana järjestämässä mopoendurance-kisaa Hakkilassa (Tattarisuon karting-rataa ei ollut vielä rakennettu). Motorpalle hankittiin myös kansainvälisten kisojen seuraamista varten satelliittiantenni, josta oli sittemmin sekä iloa että huolta, sillä ensin varastettiin yön pimeydessä antennin mikropää ja vuosi sen jälkeen, kun vakuutusyhtiön kanssa oli turhaan taisteltu korvauksesta, vietiin koko lautanen tilalle hankittuine uusine mikropäineen. Tällä eikä muillakaan 1990-luvun yöllisillä omaisuudensiiroilla varmaan ollut mitään tekemistä Neuvostoliiton romahtamisen ja rajojen avautumisen kanssa, eihän?

Kun kerho täytti 20 vuotta vuonna 1993, juhlittiin jo näyttävämmin. Kerholla järjestettiin suuri motoristi-ilta, jonne samana vuonna 80 vuotta täyttänyt kerhon ”isä” Eino Smolander noudettiin kunniavieraaksi Veikko ”Kaakki” Kantolan Rolls Roycella. Muun ohjelman lisäksi läheisellä ”Pauligringillä” (Pauligin tehtaat sijaitsivat vielä tuolloin harvaan asutussa Vuosaaressa ja tehdasalueen ympäri kiersi hauska lenkki, jolla... no varmaan arvaattekin...) saattoi ”tarkistaa nopeusmittarinsa”. Pääjuhla oli Käpylässä hotelli Parkissa ja ensimmäiset (silloisten sääntöjen mukaiset) ainajäsenet kutsuttiin kerhoon: Jörgen Mandell, Hannu Lehtonen ja Ulla Kupias.

Moni on varmaan kerhotiloissa käydessään ihaillut seinillä olevia öljyvärimaalauksia 1980-luvun moottoripyöristä ja niiden tarina voidaankin kertoa tässä: Kai Kortelainen -niminen taiteilija, jolla oli myös silmää moottoripyörille, oli vuonna 1985 tuonut Motorpalle puoli tusinaa taulua myyntinäyttelyyn talven ajaksi. Kauppoja ei tain-

nut juurikaan syntyä (Wuoriston Harri osti yhden taulun seinälleen) ja loput maalaukset jäivät roikkumaan tilantukkeeksi. Taiteilijasta ei kuulunut kevään tullen enää mitään eivätkä yhteydenototkaan tuottaneet tulosta. Niinpä vuodet kuluivat ja 1993 kerhon hallitus päätti julistaa taulut kerhon omaisuudeksi ja ne siirtyivät muun muuttokuorman mukana myöhemmin Tapanilaan. Jos herra Kai Kortelainen sattuu lukemaan tämän historiikin, olkaa hyvä ja ottakaa yhteys HMPK:n rahastonhoitajaan – siellä odottaa lasku 38 vuoden näyttelyvuokrasta.

Mopokisainnostus jatkui, 1994 järjestettiin jälleen yhdet kisat ja muiden organisoimiin kilpailuihin osallistuttiin muun muuassa Kouvolassa ja Virtasalmella 1996 peräti seitsemän (!) torppalaisen tiimin voimin. Tattarisuon Formula K-radan rakennustyöt ovat myös alkaneet ja rata valmistui lopulta vuonna 1997. HMPK on yksi hankkeen perustajajäsenistä ja alusta alkaen mukana ratayhdistyksessä.

Vuonna 1998 kerho täytti 25 vuotta ja oli näyttävästi esillä MP-messuilla omalla osastollaan sekä julkaisi Lexi Lehtosen päätoimitaman 36-sivuisen Torppa News 25 -lehden.

Oikealla 25-juhlavuoden kunniaksi rakennettu Torpan kaksikerroksinen osasto 1998 MP-messuilla.

Talvella 1998 oli muuten harvinainen palomiesten lakko, jonka aikana ainakin yhdellä torppalaisella brankkarilla, Markku ”Härski” Hautamäellä ja muutamalla Kansallisoopperan torppalaisella lavastemiehella oli joutavaa aikaa rakentaa messuosasto, josta tulikin hieno – se nimittäin oli hyvällä maulla tehty kopio kerhotalostamme pienoiskoossa ja kerhon toimintaa esiteltiin messuvieraille kädestä pitäen.

Pääjuhla illallisineen sekä kunnia- ja ansiomerkkien jakoineen oli hotelli Marskissa.

Vasemmalla: upea 25-vuotisjulkaisu, jonka päätoimittajana oli Lexi Lehtonen.

Ylhäällä 25-vuotisjuhlassa palkitut kerholaiset, “Älli” Nenonen, Ulla Kupias, “Pexi” Talja, “Tervis” Tervakorpi, Mauri Tuusa, Veka Junnonaho, Marko Leino, Ilpo Alanko, “Kinderi” Leinonen ja Tero Sillankorva. Kunniatuolissa Eino Smolander...

Ylhäällä: Torpan jengä kalliolla 1970-luvun alusta. Melkein kuin Albert Edelfeltin maalauksesta...

Alhaalla: asemalla Ala-Kontulan Gulfia pyörittänyt Arska Valve seurassaan "Säätäjä", "Kaakki" ja tunnistamaton karvalakkipää.

Ylhäällä Motorpan huoltohallin itä-pyöränurkkauksesta otettu kuva. Ajatus itäpyöristä kuitui omaan mahdottomuuteensa 1980-luvulla.

Ylhäällä Seura-lehden artikkeliin Helsingin pyöräporukoista otettu kuva vuodelta 1971. Tunnistettavissa Laverdan takana torppalaiset Kai "Koukku" Saloranta, Veikko "Vexi" Luomi, Teuvo "Tepa" Heikkinen, Jouko "Ocke" Laurila, Pive Suhonen ja Jukka Koivistoinen.

S O P I M U S K I R J A

Me allekirjoittaneet olemme perustaneet Helsingin Moottoripyöräilijäkerho nimisen yhdistyksen, liittyneet siihen jäseniksi ja hyväksyneet sille oheiset säännöt, sekä päättäneet liittyä Suomen Moottoriliitto ry:hyn.

Helsingissä marraskuun 21 päivänä 1974

Berndt Magnus Tillander
Berndt Magnus Tillander
Merkonoomi Helsingin kaupungista

Jouko Kalevi Teuronen
Jouko Kalevi Teuronen
Rakennustyöläinen Helsingin kaupungista

Annikki Pesonen
Irja Annikki Pesonen
Konttoristi Helsingin kaupungista

Kai Saloranta
Kai Henry Olavi Saloranta
Opiskelija Helsingin kaupungista

Jouko Tapio Laurila
Jouko Tapio Laurila
Lentokoneasentaja Helsingin kaupungista

Markku Juhani Sinisalo
Markku Juhani Sinisalo
Koululainen Helsingin kaupungista

Nils-Erik Wickström
Nils-Erik Thorvald Wickström
Koululainen Helsingin kaupungista

Ylhäällä Helsingin Moottoripyöräilijäkerho - HMPK ry:n perustamiskirja. Aikajärjestys-
hän oli niin päin, että ensin oli idea 1972, sitten saatiin kovalla työllä nimikkotila 1973
ja sen jälkeen perustettiin yhdistys 1974. Paperit tulivat takaisin Patentti- ja Rekisteri-
hallituksesta takaisin niinkin pian kuin 1978. Tästä porukasta siis Jokke ja Anki ovat
vielä mukana kerhossa ja kunniajäseniä tietenkin.

Vapaat tiet, telttailu luonnon helmassa, rock ja samanhenkisten tapaaminen ovat aina kuuluneet yhteen moottoripyöräilyn kanssa. Kokoonumisajojen kultakaudella käytiin isolla joukolla tapahtumissa usein ja kaukanakin.

Kovat hovit vaativat perusteellisen levon. Yläkuvassa menossa palauttava jakso Motorpalalla joskus 1980-luvulla. Sohvakalusto on yleensä saatu kerholle käytettynä ja lahjoituksina, joten se on valmiiksi sisäänajettu vaaka-asentoa varten.

Vasemmalla torppalaisia nauttimassa kesästä luonnon helmassa. Huomaa 1970-luvun lain vaatimukset täyttävä roiskeläppä.

Yläkuvassa Torpan kevättalkoot menossa, oman viihtyvyyden ja kaupungin vaatimusten puolesta.

Tässä kuvassa 1980-luvun torppalaisia viettämässä aikaa. Kuva on mahdollisesti TV-huoneesta, jossa katsottiin filmejä projektorin avulla ennen television tuloa. Motorpallahan oli historian aikana oleskelutilan ja huoltohallin lisäksi "punntsitali", pelinurkkaus ja jopa suihkuhuone. Viihtymistä lisäsivät stereot, prätkälehdet, biljardi, pingis ja muut pelit.

Motoristi-iltoja järjestettiin Vuosaarissa useita kertoja ja paikalla oli aina paljon pääkaupunkiseudun pyöräkuskeja ja pyöristä kiinnostuneita. Tämä kuva on vuodelta 1996 ja mukana olivat myös MP-poliisi, Nuorisosiainkeskus ja kuvan perusteella Frank Nymankin.

Yhteiset ulkomaan reissut ovat myös kuuluneet kerhon ohjelmaan. Vuoden 1992 kuvassa Timmeljochin sumussa Tuuliniemen Timppa, Pirjo ja Mauri, Pexi takapenkkiänsä kanssa sekä A-P Kaskela puolisoineen.

Tältä näytti Motorpan oleskelutila 1980-luvulla, ei uskoisi vanhaksi kivinavetaksi. Pexi Talja on astumassa sisään huoltohallin puolelta ja muut selaavat prätkälehtiä. Seinää taitaa koristaa itse Samantha'n kuva.

Kaukomatkaesitys meneillään. Myös Hiko Haikola ja Lexi Lehtonen muun muuassa kävivät tarinoimassa reissuistaan. Oikealla: ylpeä Niilo-palkinnon voittaja Tomi Kallonen.

Jälleen yhdet hauskat pikkujouluet menossa. Juhlapaikkana ilmeisesti Nummelan motelli, joka oli suosittu juhlapaikka Rastilan majan ohella. Majan palon 1987 jälkeen vakiintui pikkujoulujen tilalle Läskiäisperinne kevättalvella.

Tästä kuvasta on vaikea löytää vauhdin hurmaa. Kerholaisia Räitsillä vuonna 1986 Lopen maisemissa. Tulee mieleen ihan Kapteeni Kaarnan sanat Tuntemattomassa sotilaassa: "...mokoman suon yli mennään niin että heilahtaa!". Keltaisella pyörällä näyttäisi "ajavan" Tuusa.

Kuvassa legendaarinen Hanski Jokinen, joka piti pyöräkorjaamoja kantakaupungissa ja myöhemmin eri paikoissa Itä-Helsingissä ja kävi useana vuonna kerhollakin alustamassa huoltoiltoja muun muassa talvisäilytyksen nikseistä.

Sivenin Mikan Yamaha FJ-Comete joskus 1990-luvulla. Se ei ollutkaan mikä tahansa lulla, vaan Mikalla taitaa vieläkin olla nimissään sillä tehty sivuvaunupyörien varttimailin kärkiaika Suomessa. Kuva on ilmeisesti Somerolta Ressu-meetingistä.

Muutto Tapanilaan 2003

1 998 ilmenneet uhkakuvat nimikkotilan kohtalosta muuttuivat todeksi kesällä 2003, kun kerhon vuokrasopimuksen jatkaminen ei enää mennytkään läpi. Esimakua oli jo saatu, kun Vuosaaren moottorihalli ja yksi toisensa jälkeen muutkin Nuorisotoimen alaiset eri kaupunginosien kaksipyöräisten harrastustilat oli lopetettu ja mopojen rassaaminen keskitetty Tattarisuon halliin. Navetta oli tarkoitettu saadaan tyhjäksi ja myydä Helsingin seurakuntayhtymälle pikatahtiin, mutta sielujen pelastusrintamalla taitaa pitää kiirettä, koska navetalla ei ole näkynyt eikä vielä näy ristiä katolla. Kaupunki sen sijaan toimi kerrankin ripeästi ja tyhjensi tilat jo joulukuussa 2003. ”Kädenojennuksena” kerholle tarjottiin vuokratilaa lyhyellä sopimuksella tähtitieteelliseen hintaan, joten maantie kutsui.

Kerhon silloinen hallitus käänsi kaikki kortit saadakseen pitää nimikkotilan, mutta mikään ei auttanut. Hyvin kuvaavaa on, että silloinen nuorisotoiminnan vastannut apulaiskaupunginjohtaja Ilkka-Christian Björklund (joka sentään vaivautui vastaamaan), epäsi vetoomuksen ”nimikkotila Matorpan vuokra-ajan jatkamisesta hakijalle”. Matorppa?

Kerhon alkuaikojen lukuun ottamatta ei ollut koskaan jouduttu näin kovaan paikkaan. Kerhon varallisuus oli riittämätön, jäsenmaksutulovirta samoin. Sponsoreiden löytyminen oli myös epätodennäköistä: IT-kupla oli puhjennut ja maassa oli lama. Kerhon hallitus kartoitti vaihtoehtoja, oli jopa puhetta oman tilan ostamisesta, mutta se jäi pöytäharjoituksen tasolle. Kehäteiden sisältä Tapanilasta löytyi lopulta vanha Markun Neonin ja Perlo-Pesun talo, jonka alakerta oli vuokralla. Talvipakkasilla organisoitiin yhtenä vuodenvaihteen

viikonloppuna vanhan Motorpan tyhjennys ja suuri kuorma-auto-operaatio, jossa talvisäilytyspyörät, kaapit, työkalut, arkistot, astiat ja muu omaisuus siirtyi Itä-Helsingistä pois. Ensimmäiset yöt uudella kerhotalolla oli miesvartiointi ennen kuin lukot, puomit ja hälytysjärjestelmä saatiin asennettua.

Tapanilassa, kuten Vuosaaressakin, koettiin tärkeäksi pitää välit kunnossa vuokraisäntään, naapureihin ja sidosryhmiin, niinpä sisäistä kuria järjestyksen, melun ja liikennekäyttämisen suhteen korostettiin heti alussa. Kerho on pitänyt muun muassa avoimien ovien päiviä ja esitellyt toimintaansa kaupunginosan tapahtumissa. Kerho on myös hyvässä yhteistyössä vuokraisännän kanssa kunnostanut kiinteistöä.

Miten muutto vaikutti jäsenistöön? Uusi aika oli monella tavalla vedenjakaja: ensinnäkin kerhon talous piti järjestää uudelleen. Vuokrasuhde kaupungin tilahallinnon kanssa nimellisine hintoineen oli vaihtunut markkinahintaiseen määräaikaisen vuokrasopimukseen, nuorisotoimintaystävällinen jäsenmaksutaso piti muuttaa kustannusvastaavaksi – ja mikä ratkaisevinta, 2004 vuosikokouksessa päätettiin lopettaa maksuton ainaisjäsenyys, jollainen vanhoissa säännöissä oli taattu 20 vuoden jäsenyyden jälkeen.

Tuon edun saavuttaneita oli jo 2004 alle 20% jäsenistä ja huomioiden kerhon ikärakenteen, jossakin vaiheessa jopa puolet kerhon jäsenistä olisi päässyt sen piiriin.

Sääntömuutos oli katkeraa kalkkia niille, jotka 1970-luvulla olivat nuorina miehinä ja naisina taistelleet tuulimyllyjä vastaan, perustaneet kerhomme ja talkootoiminnalla rakentaneet tilat, mutta vasta taakseen katsomalla huomaa, miten lyhyt aika 20 tai 30 vuotta on ollut, vaikka nuorena se kuulostaa edessä päin ollessa ikäsuudelta... Ikävä kyllä tällainen märkä rätti vasten kasvoja aiheutti sen, että usea alkuaikojen jäsen koki asian kuten odottaa voi: epäoikeudenmukaisena – ja jätti kerhon.

Tapanilassa jäsenille tarjottiin myös lisää vastuuta: kerhon järjestämiin tapahtumiin (joilla ansaittiin vuokratilaa) piti saada lisää

vapaaehtoisia, päivystysvuoroja kerhotilassa lisättiin ja päivystysvuoroon määriteltiin myös siivous- ja muiden töiden lista.

Myös uudet jäsenet olivat eri kaliiperia: 1970-luvulla vain nuoret ja hurjat aloittivat moottoripyöräharrastuksen, mutta Tapanilassa alettiin nähdä yhä useammin 40-60-vuotiaita, jotka olivat ostaneet ensimmäisen kaksipyöräisensä ja halusivat liittyä kerhoon (osa aloitti myös toisen moottoripyöräelämänsä, jos ensimmäinen oli katkenut aikanaan opiskelun, työn tai perhe-elämän takia). Eikä Kontulan Gulfista ollut kukaan edes kuullutkaan.

Pikaisesti koolle kutsuttu tärkeä tiedotustilaisuus Motorpalla syksyllä 2003: kerhotila tullaan menettämään vuodenvaihteessa.

Vakavaa sanomaa kuulemassa ainakin Matti ”Länga” Kemppi, Mäkelän Tomi, Timo Tuuliniemi ja Heli Koskinen. Kempillä taitaa olla ”roska silmässä”.

Tuossa vaiheessa ei ollut harmainta aavistustakaan, mistä saataisiin uudet tilat.

Joulukuussa 2003 allekirjoitettiin sopimus MAPE-Kiinteistöjen kanssa Vanha Tapanilantie 77:n alakerran vuokraamisesta.

Joulun ja Uuden vuoden välipäivinä siirrettiin kuorma-autolla talkoina kaikki pyörät ja irtaimisto uuteen paikkaan lasti kerrallaan.

Yläkuvat: Motorppa tyhjenee. Alakuvat: vielä tyhjiällä oleva uusi Torppa.

Tapanilaan muutettua pidettiin tärkeänä luoda hyvät suhteet naapurustoon, käyttäytyä liikenteessä asianmukaisesti sekä näyttäytyä osastona kaupunginosan tapahtumissa, kuten vuotuisessa Mosa Herää -päivässä. Yläkuvassa ollaan vuonna 2019 Malmin vuosipäivän tapahtumassa edustavana ryhmänä, Katana etunenässä. Kävijöitä ja kiinnostuneita ”minullakin aikanaan oli pyörä” -herroja sekä ”onpas komeita pyöriä” -rouvia lapsineen kävi päivän aikana mukava määrä ja kerhoesitteitä jaettiin.

Uudella Torpalla tehdään talkoilla kunnostustöitä siinä missä Vuosaaressakin, vasemmalla on menossa uusien loisteputkien asennus ja työn touhussa Petteri Hämäläinen sekä Kari Kyllönen.

Oikealla: vuonna 2023 havahduttiin siihen, että kaksikymmentä vuotta sitten Motorpan postilaatikko jäi kiireessä Vuosaareen. Se käytiin hakemassa parempaan talteen ja muutto voitiin nyt todeta loppuun saakka hoidetuksi.

Oleilua 2000-luvun alkupuolella vielä kovin tyhjännäköisessä uuden kerhotalon huoltotilassa, jossa ikkunaseinällä nykyään on tukeva työtaso tietokoneineen, käsityökalukokoelma, hyllyt mitta- ja erikoistyökaluille sekä työkaluvaunu ja luonnollisesti työtason alla aina niin tarpeelliset miljoonalaatikat. Pöydän ääressä Jyrki Kaipainen esittelee ohjelmistoa kuulijalle, joka ilmeestä päätellen on jäänyt jo ainakin kierroksella jälkeen kärjen vauhdista.

Vuodet 1999-2023

Kerhossa oli hyvä yhteishenki päällä: 1997-2003 oli saatu kerhorralleihin liikkeelle parhaimmillaan yli 30 jäsentä ja Rottarallista, Ponutaipaleelta, Saaristorallista, Kokko Treffenistä sekä muistakin kokoontumisajoista noudettiin kerhopalkintoja melkein säännöllisesti. Rottarallissa 1997 tuli täyspotti, kun Torppa voitti sekä suurimman kerhon että kilometrimäärän pokaalit, joka tiesi puheenjohtajalle uimahyppyä Saimaaseen ilman että ehdittiin edes harjoitella ponnistusta saati sitten hakea simmareita.

Vuosaari sen sijaan ei ollut 1999 enää entisellään: asutus levisi, teitä rakennettiin (ja suljettiin), ympäristömääräykset kiristyivät ja kerho joutui muuttumaan sen mukana. Samoin mustia pilviä alkoi kertyä taivaanrannalle tila-asioissa: nimikkotilan vuokrasopimuksen uusiminen alkoi takellella ja kuului huhuja uusista Helsingin maanvaihdekaupoista Vuosaassa. Hassu juttu: kaupungin maanvaihdekaupat Vuosaassa 1970-luvulla edelsivät Torpan syntyä... tietäisivätkö ne nyt Torpan loppua? No, vielä 1999 selvittiin säikähdyksellä ja sopimus kirjoitettiin ulottumaan vuoteen 2001, vaikka puheenjohtaja Tervakorvelle tarjottiinkin muun muuassa Kyläsaaren polttolaitoksen tyhjäksi jääneitä tiloja.

Motorpan tekniikka selvisi hyvin millenniumin haasteista, mutta perinteiseen tapaan huolta aiheuttivat jäsentilanne, sillä maksuton ainaisjäsenyys koitti yhä useammalle 1970-luvulla liittyneelle, uusia jäseniä oli yhä vaikeampi saada mukaan (aikaisemmin ”jäsenhankinta-automaattina” toiminut Nuorisoasiankeskuksen mopokoulutus, jonka osanottajalistat oli hyödynnetty suoraan markkinoinnissa, oli loppumassa) ja passiivisia jäseniä jätti kerhon kuta kuinkin samaa

vauhtia kuin uusia saatiin houkutelua. Luvalla sanoen jäsenmaksu-moraalissakin oli vielä parantamisen varaa ja käsipelillä hoidettava karhuaminen oli aina askeleen jäljessä...

Vuonna 2001 järjestettiin ensimmäisen kerran mopoendurance-kilpailu Tattarisuon upouudella karting-radalla. Seuraavana vuonna siirryttiin euroihin ja kun Motorpan limukone oli saatu päivitettyä, oltiin kerhollakin euroajassa. Hauskana yksityiskohtana silloinen hallitus lanseerasi pariaksi vuodeksi kerhon sisäisen Fair Play -kilpailun, jollaista Harri Sanen johtokunta oli vetänyt jo 1980-luvulla: hyvät ideat voi keksiä vaikka kahdesti. Alkuaikojen Fair play -kisassa tosin reiluuden nimessä myös jumbosijasta sai hauskan palkinnon, esimerkiksi kultamaalilla maalatut talvikengät - muistitietojen mukaan Ismo ”Älli” Nenonen kahmi useana vuonna jumbopalkinnon.

Kilometrikisa oli myös säilynyt alkuaajoista saakka, tosin aivan ensimmäisissä KM-kisoissa oli tarkoitus ajaa mahdollisimman lyhyt matka annettujen reittipisteiden kautta, kun taas myöhemmin merkittiin koko ajokaudella ajettujen peninkulmien määrä (1980-luvulla tosin väännettiin kättä siitä, hyväksytäänkö myös ulkomailla ajetut kilometrit mukaan. Maallikko luulisi, että kilometrit ovat yhtä pitkiä ja kalliita riippumatta siitä, missä ne syntyvät, mutta motoristeilla voi olla asiasta eriäviä näkemyksiä).

Vuonna 2003 vietettiin kesällä vielä hyvässä uskossa 30-vuotisjuhlia ravintola Zetorissa 12.6. ja siirryttiin askel kohti digiaikaa, kun sekä ensimmäiset HMPK:n nettisivut perustettiin että siirryttiin postitetuista Torppa News-lehtisistä sähköpostitiedottamiseen.

Nettisivut olivat vielä sen aikaiseen tapaan vaatimattomat ja webmasterina toimi Ilpo Alanko.

Sivistyksen leviämistä Vuosaaren on sivuttu tässäkin kertomuksessa siellä täällä ja yhtenä sen ilmenemismuotona olivat murtautumiset Motorpalle. Hälytysjärjestelmä oli asennettu navettaan jo 1990-luvun lopulla, mutta aina se ei toiminut ongelmitta tai hälytyksestä vartioinnin paikalle saapumiseen kului liikaa aikaa, joten ainakin kolme kertaa ulkopuoliset onnistuivat tunkeutumaan kerhotoiloihin ja viemään kerran jopa pyöräkalustoa (pienien tiedustelujen avulla nilkit löytyivät, varastettu omaisuus palautettiin ja tilanteesta selvittiin pintanaarmuilla ja mustelmilla). Viimeinen murto tapahtui elokuussa 2003. Vähän tämän jälkeen tuli vahvistus siitä, että Helsingin kaupunki ei tule jatkamaan nimikkotila Motorpan vuokrasopimusta.

Kuten edellisestä luvusta selvisi, vuosi 2004 valkeni siis Tapanilassa, Vanha Tapanilantie 77:ssä: talon alakerta oli ääriään täynnä moottoripyöriä, kalusteita, kaappeja, työkaluja, renkaita, hyllyjä ja laatikoita, mutta pikkuhiljaa siitä muotoutui uusi kerhotalo, joka jäsenäänestyksessä sai nimen ”Torppa”.

Yksi pitkä perinne päättyi vuonna 2004: viimeinen kerhon sisäinen endurokilpailu ”Räitsi” kisattiin Räyskälässä. Laskujen mukaan se järjestettiin kaikkiaan 23 kertaa, taustahahmona Pekka ”Pexi” Talja. Joidenkin mielestä kisassa tapahtui ”pyhäinhäväistys” 1990-luvun puolivälissä, kun mukana oli myös silloin muodikas mountain bike -luokka.

Kun yksi perinne kuolee, toinen herää henkiin: jo Vuosaaren aikana kerhossa pelattiin biljardia, mutta pöytä pääsi välillä niin huonoon kuntoon, että se kannettiin navetan vintille, jonka jälkeen sen kohdalosta ei löytynyt merkintöjä aikakirjoista. Nimittäin 2005 hankittiin

Tapanilaan uusi pöytä, joka on säännöllisesti trimmattuna pysynyt paikallaan hyvässä kunnossa ja myös viikottaisessa käytössä. Tiedä sitten, mitä fanaatikot ajattelevat siitä, että päällyksellä ja peitteellä suojattuna se palvelee muina aikoina myös tarjoilupöytänä...

Aikaisemmin puheeksi tulleet raha-asiat oli saatu jonkinlaiseen kontrolliin, kun Helsingin kaupungin vuokra-, tapahtuma- ja toiminta-avustukset olivat nousseet (ehkä huonon omantunnon aiheuttamana kompensationsa) uudelle tasolle: vuosina 2003-2014 vuosittaisia avustuksia saatiin parhaimmillaan jopa 9000 €. Jäsenmaksu oli noussut 37 euroon vuonna 2004 ja lisätuloja saatiin jo merkittävästi tapahtumien järjestämisestä (MopoGP, Rompetori, Torppatori, MP-swäppi) sekä luonnollisesti talvisäilytys-, avain-, kaappi- ja virvoitusjuomamaksut oli kalibroitu yleistä kustannustasoa vastaaviksi.

Lankapuhelinaika jäi taakse vuonna 2006, kun Torpalle hankittiin ”yleisöpuhelimeksi” ensimmäinen GSM-puhelin. Kun oli kuljettu pitkä matka kynä- ja paperikaudesta digiaikaan, nousi esille uusi asia: ovesta sisään tulevia jäseniä ei enää tunnuttakaan kuten ennen vanhaan Vuosaarella, jossa oltiin pelkästään naamakkain tekemisissä keskenään. Jo turvallisuussyistäkin 2007 käynnistettiin hanke valokuvagallerian pitämisestä esillä oleskelutilassa ja mukana kannettavan jäsenkortin jakamisesta kaikille. Naamakirjana tunnettu mappi, johon oli jäsenrekisteristä tulostettu nimi, yhteystiedot ja valokuva, taisikin olla jotenkuten ylläpidettynä käytössä aina GDPR-aikaan saakka ja laminoituja jäsenkorttejakin käyttivät 2010-2020 ainakin ne, joiden tarvitsi tunnustautua jäsenetuja käytettäessä.

Vuonna 2008 kerholaisille tarjoutui (varsinkin vuonna 2023 tarkisteltuna) ainutlaatuinen tilaisuus tehdä kerhomatka Moskovaan ja tutustua ”Yön susien” kerhotiloihin. Yön sudethan on venäläinen moottoripyöräkerho, joka presidenttinsä ”Kirurgi” Saldostanovin piti yllä kuvaa moottoripyöräveljeydestä ja loi mielellään yhteyksiä länsimaisiin motoristeihin, mikä Glasnostin aikana oli hyvinkin ymmärrettävää. Sittemminhän tuo porukka on tullut tunnetuksi aivan muista, ikävämmistä yhteyksistä. Silloiset kerholaiset Jari Hassinen ja Harri ”Härski” Hartikainen (miksihän kaikilla hartikaisilla on aina sama lempinimi?) olivat Siperian ja Aasian matkojensa yhteydessä törmänneet Susiin ja saaneet kutsun tulla vierailulle Päämajaan, mikä sitten toteutuikin vuonna 2008 kun peräti yhdeksän torppalaista kävi Moskovassa. Reissusta sinänsä ei ollut valittamista, hyvänä pitivät eikä mitään vohkittu, mutta kuitenkin... huh huh!

Vuodesta 2010 kannattaa mainita erikoinen episodi, kun MP-alan maahantuoja ja muut yleensä messuille osallistuneet näytteilleasettajat saivat tarpeekseen Suomen messujen hinnoittelusta ja jättivät varaamatta Pasilan messukeskuksen helmikuussa. Hetken aikaa näytti siltä, ettei sinä vuonna järjestetä lainkaan perinteistä moottoripyöränäyttelyä, mutta Lahdessa Riku Routo sekä Mato Valtonen kumppaneineen olivat hereillä ja pistivät pikavauhtia messut pystyyn Lahden kisamonttuun urheiluhalliin. No miten sinne Lahteen muka pääsisi? HMPK ei jäänyt pekkaa pahemmaksi vaan järjesti jäsenilleen bussikuljetuksen messuille ja takaisin – talvi oli pelastettu!

Aikaisemmin mainitut kaupungin avustukset pitivät sisällään liikuntamäärärahan. Sen ehtoihin kuului yhdistyksen säännöllisen ja todistetun liikuntatoiminnan ylläpitäminen ja vuosina 2008-2013 kunnostautui erityisesti Martti ”Mara” Katajamäki, joka junaili kerholle kuntotestejä, samoin pisteisiin laskettiin keskiviikkokävelyt talvisin, biljardi-illat, keilailu ja pienellä mielikuvituksella aina muutakin, että hakemuksen ehdot saatiin täytettyä. Kerhon alkuaikojen lento- ja

jalkapalloharrastus taidettiin todeta silloiseen ikärakenteeseen nähden liian riskialttiiksi... Vuosaaresta kuormatuista pingispöydästä ja painonnostovälineistä oli ollut pakko luopua tilanpuutteen vuoksi ja myöhemmin hankitun nyrkkeilysäkin kiinnitys katon ontelopalkkeihin osoittautui vaikeaksi eikä kaupunki jostain syystä laskenut moottoripyöräilyä liikunnaksi, joten edellä mainittuun oli tyytyminen.

Vuonna 2008 tekniikka otti jälleen harppauksen eteenpäin, kun kerhon vanhentuneeksi ja vaikeasti ylläpidettäväksi todetut nettisivut päätettiin uudistaa. Asialla olivat ainakin Nicklas Backman, Jukka Värri ja Jukka Kaarna. Ja yksi kerhon suurimmista vetonauloista, paineilmalla toimiva rengaskone, kannettiin sisään. Hyvästi lihasvoimalla kampeaminen ja puhkotut sisäkumit! Edellä mainittu Jukka Kaarna oli paitsi IT-osaaja myös vapaaehtoisen pelastuspalvelun VaPePa:n mies ja hänen johdolla perustettiin kerholle näihin päiviin saakka toiminut pelastusjaosto.

Vuonna 2008 ratkaistiin myös, ainakin osittain, ikuinen kiista siitä, onko radalla vai maastossa ajaminen oikeaa kisaamista, kun Tommi Nieminen ja Jari Hassinen järjestivät Kulloon radalla kerholaisille ajovuoron ja muutaman motocross- ja enduropyörän lainaksi. Haaste oli lähtenyt liikkeelle perinteisesti saunan lauteilta, kun eräs supermotossa mainetta niittänyt kaveri oli niputtanut marjanpoimijat, sauvakävelijät ja endurokuskit samaan sarjaan.

Jotenkin tutun kuuloista? Jo Lexi Lehtonen lausui aikanaan: ”Asphalt is for racing, dirt is for growing potatoes”, mutta kuinka kävikään: Kulloossa oli tusinan mukaan lähteneen asfalttiajajan pakko vahvistaa rapamiesten vastaus Lexille: ”Real men race in dirt”. Se kova ratauskikin piti lopulta taluttaa parinsataa metriä endorospoorin maalin kalkkiviivoilta parkkipaikalle ja autoon, kun pyörä oli akseleita myöten maassa ja mies nojasi apaattisena, kaikkensa antaneena puunrunkoa vasten.

Kerhotilan viihtyvyyden eteen tehtiin toisenlaisia ihmeitä, kun Marco ”Foku” Forsström apureineen tuunasi vanhasta kokoushuoneesta toimivan keittiön. Nyt kelpasi järjestää juhlia ja kahvinkeitto-kin helpottui, kun vuodesta 2009 alkaen luovuttiin kahvimaksusta. Rahan arvon tuntevilla hallituksilla oli tosin huono tapa ostaa halvinta mahdollista tarjous-pirkka-kahvia, mutta tilanne parani lopulta vuonna 2019 kiitos Antti Räsäsen, joka kevätkokouksessa suostui hallitukseen vain sillä ehdolla, että jatkossa ostetaan Juhla-Mokkaa tai muuta laatukahvia.

Kerhon hallin puolen työskentelytila koheni jälleen 2011, kun saatiin paineilmalla toimiva nostopöytä, joka oli vanhoille selkäparoillemukava helpotus. Koneista puheenollen, moni kyselee ensimmäisen kerran Torpalle tullessaan kerhotalon ulkopuolella olevan hissinkin alkuperää ja sen alkuperä selviääkin luvussa ”Torppa ja muut kerhot”.

Vuonna 2013 kerho täytti tasaisen vauhdin taulukon mukaan 40 vuotta ja pääjuhla vietettiin ravintola Kaisaniemessä. Porukkaa oli tuvan täydeltä ja päivä oli hieno, mutta yksi oli joukosta poissa: Hannu ”Lexi” Lehtonen oli keväällä menehtynyt sairaskohtaukseen. Juhlavuoden kunniaksi oli harkittu tietenkin juhla-julkaisua sekä myös Hymyilevän Motoristin Kevätpäivän järjestämistä jälleen Helsingissä (edellinen Kevätpäivä oli ollut vuonna 2005 puoliksi Nummelassa ja Helsingissä, siirtymämatka Nummelan lentokentältä Töölönlahden Makasiineille ajettiin ikimuistoisesti pitkässä letkassa Turun moottoritietä pitkin), mutta kapasiteettia ei löytynyt sillä kertaa.

Vuonna 2014 kerhon jäsenmäärä oli korkeimmillaan historiansa aikana, 232 vuosi-, kunnia-, kannatus- ja nuorisojäsentä. Jäsenmaksujen maksumoraalikin oli korkeampi kuin edellisillä vuosikymmenillä, mikä saattaa selittyä sähköisen viestinnän ja nykyaikaisten maksujärjestelmien teholla. Vuoden ohjelmaan kuului kaksi Ahvenis-

ton rataharjoittelupäivää, hätäensiapukurssi ja käynti Brandt-museolla Vantaalla.

Vuonna 2016 kävi hassusti MopoGP:n kanssa, kun eräs virkaintoinen Helsingin kaupungin pikkupäällikkö eväsi kilpailun ympäristöluvan. Kilpailun peruuntuminen yhdessä pienentyneiden kaupungin avustusten jälkeen teki ison loven kerhon budjettiin ja tuona vuonna tilinpäätökseen kirjattiin peräti 8000 € tappio. Pitkään 50 eurossa pysytellyt jäsenmaksukin piti korottaa kuuteenkymmeneen viiteen. Myöhemmin kaupunkikin myönsi virheensä: ympäristöluvan perumiselle ei ollut minkäänlaisia melu- tai muita syitä. Anteeksipyyntöä ei sentään herunut vaan ilmeisesti kyse oli suuremmasta kuvasta: Malmin lentokentän ja sen lähialueiden ”häiriötekijöiden” suunnitelmallinen alasajo oli käynnissä.

Kerhon nettisivujen uudistus numero kaksi päätettiin aloittaa vuonna 2017. Edellinen CMS-pohjainen järjestelmä oli yhtä lailla osoittautunut ajastaan jälkeen jääneeksi ja järjestelmätoimittajan vaihtumisen jälkeen vaikeasti ylläpidettäväksi kuten ensimmäinenkin. Jäsenmaksun korotuspaine tuntui edelleen niskassa kaupungin avustusten pienentyessä ja menojen kasvaessa, vuosikokouksessa hyväksyttiin vuosijäsenmaksun suuruudeksi jo 75 €. Rahan arvoa ei suoraan voi tietenkään vertailla vuosien välillä, mutta se on noin 45-kertainen vuoden 1973 jäsenmaksuun, jos jotakuta kiinnostaa tietää. Korotuksen jälkeen huomattiin niin sanottu ”harakka tervatulla katolla” -ilmiö: jos talouden tasapainottamiseksi korotetaan jäsenmaksua X €, kerhosta eroaa taloudellisista syistä Y jäsentä, jolloin jäsenmaksutuotto on kutakuinkin ennallaan. Vuoden 2018 korotus 75:stä yhdeksäänkymmeneen euroon vahvisti teorian. Lieneekö ihan väitöskirjamateriaalia?

Vuonna 2018 sivistys alkoi levittää otettaan myös Tapanilassa: vanhaa pesularakennusta ympäröinyt metsä kaadettiin ja paikalle

alettiin rakentaa muodikkaita talliosake-miesluolavarastoja, kun jo muutamia vuosia aiemmin kadun toisella puolella rauhassa ollut vanha kaatopaikka-alue ja hiekkakuoppa oli muuttunut asuinalueeksi. Tilakysymys huoletti Torppaakin, mutta ”onneksi” 1960-luvulta asti pesuaineilla (eikä varmaan millään Omolla) syväkylästäetty vanhan kemiallisen pesulan maapohja sekä hyvä suhde vuokranantaja Markku Lindströmiin on pitänyt grynderit loitolla.

2018-2019 käytiin perusteellista keskustelua Torpan strategiasta ja parin suunnitteluillan tuloksena syntyivät suuntaviivat lähitulevaisuudelle. Strategiaa on suunniteltu ennenkin (Pexi Talja, Harri Sane, esimerkiksi), mutta toimintaympäristön muutokset ja jäsenistön vaihtuvuus ovat monesti vetäneet suunnitelmilta maton alta. Se, miksi HMPK alun perin perustettiin eli vaikuttaminen kansallisesti ja paikallisesti motoristeille tärkeissä asioissa sekä motoristien julkisuuskuvan ja aseman parantaminen, on ollut aina korkealla agendallamme, mutta 2000-luvulla on noussut esiin kysymys: mitä tämä antaa yksittäiselle motoristille? Erityisesti nousi esiin jäsenyys Suomen Moottoriliitossa, jonne olemme kuuluneet alusta asti: maksameko korkeaa jäsenmaksua vain sen vuoksi, että voimme järjestää Moottoriliiton alaisena kilpailuja? Onko kilpamoottoripyöräily enää meidän juttumme?

Uuden vuosikymmenen alku eli koronavuodet 2020-2022 on loistava esimerkki siitä, kuinka hyvätkin suunnitelmat joskus menevät roskakoriin saman tien. Enää ei tarvinnut miettiä, järjestetäänkö Tattarisuolla mopoendurancea vaan sitä, kuinka kerho ylipäänsä pysyy toiminnassa. Hallitus päätti ottaa koronatoimenpiteiden noudattamisessa tiukan linjan ja peruuttaa kerhoillat ja suurimman osan yhteisistä tapahtumista. Tärkeimmät ja välttämättömät tapahtumat, kuten kevät- ja syyskokoukset järjestettiin mahdollisuuksien mukaan ulkona ja maksimiturvatoimilla. Hygieni- ja turvavälimääräyksiä kehoitettiin noudattamaan, kaikkia yhteisiä välineitä desinfioitiin ja

loppu jäi jäsenten omille harteille eikä tietävästi kerhosta muodostunutkaan mitään viruslinkoa. Toistaiseksi viimeisin MopoGP järjestettiin vuonna 2019 ja sen uudelleen käynnistäminen pandemia-vuosien jälkeen ei ole vielä onnistunut.

Jäsenrekisteri- ja nettisivu-uudistus pystyttiin lopulta hoitamaan 2020: uusi sivustomme on rakennettu Wordpress-järjestelmään Marko Mäenpään johdolla ja jäsenrekisteri siirrettiin onnistuneesti Flomembers-järjestelmään.

Alkuvuosina kerhotiloissa vallitsi ehdoton alkoholin käyttökielto. Tilanne muuttui pikkuhiljaa Tapanilassa ja talvella 2020-2021 korjaantui eräs puute, joka oli erottanut Torpan kaikista muista Suomen ja ehkä koko maailman prätkäkerhoista kautta vuosikymmenien: Juha Nefflingin, Vesa Tervaojan, Matti ”Maza” Mäkisen ja kump-paneiden voimin rakennettiin entiselle hyllyseinälle upea baaritiski, joka on palvellut juhlatilaisuuksissamme. Vaikka vieraanvaraisuutta toki tarjoillaankin enimmäkseen ja harvakseltaan vain arvovieraille, on aikuiseen ikään ehtinyt torppalainenkin osoittanut 50 vuodessa osaavansa käyttää kerhon palveluja vastuullisesti, mutta sopivassa määrin ilolla.

Lopuksi aina paras: viimeisimmät vuodet 2021-2023 kertovat valmistautumisesta kerhon juhluvoiteen ja kuinka kaikesta työstä selvittiin ja lopulta juhlittiin!

Loppuvuodesta 2021 puheenjohtaja Satu Laitinen heitti ilmaan ajatuksen siitä, että kerho pitäisi tehdä näkyväksi vuonna 2023. Olimme toki parantaneet some-näkyvyyttämme ja esitelleet kerhoa Haltialan motoristi-illoissa ja muissakin mahdollisissa tilaisuuksissa ja saaneetkin mukavana virtana uusia jäseniä sekä järjestettyä heille mielekästä toimintaa, mutta vieläkö pystyisimme johonkin samanlaiseen kuin perustajajäsenemme 1970- ja 1980-lukujen vaihteessa?

Pantiin vireille 50-vuotisjuhlanhanke sekä vastattiin myönteisesti SMOTO:n pyyntöön järjestää Hymyilevän Motoristin Kevätpäivä Helsingissä vuonna 2023. Erilaisia skenaarioita käytiin läpi tapahtumien järjestämiseksi ja lopulta vaihtoehdoksi valikoituivat Kevätpäivä Malmin lentokentällä ja 50-vuotisillallinen vanhalla kunnon Kalastajatorpalla. Kevätpäivän valmistelu alkoi jo varhain vuonna 2022 lupien, yhteyshenkilöiden, ilmoittajien, sidosryhmien, päättäjien, historiaa tuntevien, hankintojen, vapaaehtoisten, viranomaisten, aikataulujen, reittien ja karttojen selvittämällä ja voi sanoa, että yli puolet kerhon jäsenmäärästä eli reilu 100 henkeä osallistui jollain tapaa Kevätpäivän valmisteluun ja läpiviemiseen.

Pyrimme tekemään tapahtumasta kerhomme, perinteiden ja Helsingin näköisen ja kun ilta laskeutui Malmin lentokentälle 13.5.2023, voitiin todeta kaiken menneen juuri nappiin. Siis kaiken, mikä oli meidän tehtävissämme ja osittain myös sen ulkopuolella – nimittäin sää oli loistava erittäin kylmän ja ankean kevään jälkeen.

Historian tutkiminen on joskus avartavaa. Hyvä yhteistyökumppanimme Touring Finlandia MK kertoi omassa historiikissaan järjestäneensä ensimmäiset Kevätpäivät Helsingissä vuonna 1977 ja epäusko meinasi yllättää, kun ex-puheenjohtajamme Jouko Teuronen, Harri Sane ja Harri Wuoristo olivat itsestäänselvyytensä ilmoittaneet, että Torppahan sen järjesti. Asiaa ei lainkaan helpottanut se, että löytyneiden lehtileikkeiden ja haastattelujen perusteella jokainen kynnelle kykenevä muisti asian eri tavalla: vuosi ja kaupunki täsmäsivät, mutta nimet heittivät. Onneksi Torpan arkistoista löytyi lopulta ratkaiseva dokumentti: vuoden 1977 lehdistötiedote, jossa järjestelyistä ja kunniaista vastasivat molemmat, TFMK ja HMPK – ja lisäksi Tuusulan Moottorikerho. Näin saatiin juhlapuheet ja 13.5.2023 Kevätpäivän teemalehti Kevätpäristin (sekä sen sisarlehti Jälkipärinät) pysymään kutakuinkin totuudessa.

Historiaa piti penkoa myös paitsi tämän kertomuksen tekoon myös 50-vuotisjuhliin kutsuttavien vieraiden löytämiseksi. Kerhon jäsenrekisteriähän on vuosien varrella pidetty ensimmäiset 15 vuotta pahvikorteilla kenkälaatikoissa, sitten MS Accessilla PC-tietokoneella ja vuodesta 2020 alkaen pilvipalvelussa Flomembers-järjestelmässä.

Varovaisten laskujen mukaan kerhon ovien kautta on 50 vuoden aikana kulkenut 700-800 jäsentä ja jos joku tietosuojaviranomainen kysyy, onko nuo tiedot GDPR-säädösten mukaisesti hävitetty käytön jälkeen, niin ehdotan, että puhutaan vaikka säästä. Kalastajatorpan juhliin haluttiin tietenkin mukaan alkuaikojen ”nuorisoa”, mutta kaikkia nimiä yhteystiedoista puhumattakaan ei ollut enää virallisesti saatavilla. Tässäkin Jouko Teurosen ja Kari ”Högi” Höckerstedtin – sanotaanko vaikka - ulkomuistin avulla onneksi tavoitettiin iso joukko niitä pioneereja, jotka olivat mukana nostamassa siivilleen Stadin parasta prätkäkerhoa.

Tätä luettaessa toivottaessa palaavat mieleen hyvät muistot ja riehakkaat 50-vuotisjuhlat Kalastajatorpalla 23.9.2023 – sekä jatkot Torpalla, totta kai!

Alkuperäinen Hymyilevän Motoristin Kevätpäivän tunnuskaan ei ole mikään töherrys vaan sen on 1977 suunnitellut yksi Suomen tunnetuimmista graafikoista, Tapani Aartomaa.

Torpan tunnuksen on suunnitellut graafikko Jami Tuuha. Torpan tunnusta on vuosien saatossa stilisoitu, mutta pääaiheet: integraalikyypää, kauas vievä tie, kerhon nimen lyhenne ja Helsinki ovat pysyneet.

”Hymyilevän Motoristin Kevätpäivät palasivat juurilleen”, kuten SMOTO julisti, kun Torppa otti järjestettäväkseen 44:n HMKP:n Helsingissä, Malmin lentokentällä. Perinne on kantanut näihin päiviin saakka: järjestäjien upea talkoohenki ja vieraiden iloiset ilmeet sekä helsinkiläisten ihailevat katseet paraatin kiitäessä ohi oli jälleen hieno kokea.

Oikealla: Jouko Teurosen panoksen ansiosta tapahtuma oli varmasti kaikkien aikojen visuaalisesti näyttävimmän: upeat opasteet, tarrat ja bannerit sekä kirsikkana kakussa päivän väreihin puetut Joken tapahtumarekat taustanaan ikoninen terminaalirakennus. Malmin lentokentän historia sai hienon huipennuksen!

Makkara on pitänyt torppalaiset tiellä kaikki nämä vuodet. Vasemmalla Tanvir Hedayet on kokkina 2020 Tapanilassa, oikealla ollaan Vuosaarella luultavasti parikymmentä vuotta aiemmin. Herkkua tarjolla ainakin Högille, Ockelle ja Bruunille sekä Harri ja Benita Sanelle heidän takanaan. Makkaranpaistoreissuja on tehty kauemminkin, kuten Nikuvikeniin ja Myllykoskelle Uudellamaalla.

Yläkuva: Hymyilevän Motoristin Kevätpäivän valmistelu alkoi jo 2022 kesällä ja ensimmäinen askel oli tapahtumalehden toimittaminen. ”Keväpäristin”-tabloidi saatiin omin voimin sekä ilmoittajien tuella julkaistua ja 10 000 kappaleen painos jakoon MP-messuilla helmikuussa 2023. Koska juttuja jäi ylikin, toimitettiin vielä digilehti ”Jälkipärinät”.

Oikealla: Ironbutt- eli rautaperseajot tulivat jäädäkseen 2000-luvulla. Torppalaiset innostuivat myös tästä uudesta itsensä rääkkäämisen muodosta ja kerhossa on lukuisia eri tason diplomien suorittaneita miehiä ja naisia. Kuvassa ollaan palaamassa pohjoisesta tuhannen kilometrin lenkiltä, joka pitää ajaa alle 24 tunnissa. Pimeä sekä väsy yllättää usein ja silloin on turvallisinta ajaa porukassa sekä pitää taukoja.

ALLRIGHT

TUOTEKUVASTO 2003

Vasemmalla:

Motorppa pääsi Allrightin kuvaston kanteen ja sai valtakunnallista näkyvyyttä noin 45000 kappaleen painoksen myötä.

Allright mullisti MP-tarvikekaupan 1980-luvun lopulla tuomalla valintamyymäläkonseptin kauppaansa (kuvitelkaa: ennen sitä oli palveltu enimmäkseen tiskin takaa ostajien ollessa jonossa ollessa tiskiltä ovelle).

Allrightin palkkalisetoilla oli myös torppalaisia, ainakin Koiviston Matti, Strömbergin Harri, Juippi, Kirppu ja Jape nopeasti muisteltuna.

Yläkuva: kaikki uskovat Joulupukkiin viimeistään silloin, kun Torpan punanuttu tekevät perinteisen aattoajelunsa. Ilmastomuutoksen ja lauhojen talvien ansiosta tämäkin on mahdollista...

Alakuva: torppalaiset käyvät edelleen kokoontumisajoissa eri puolella Suomea, vaikka osanottajamäärät ovat vähentyneet ja väki vanhentunut sitten vanhojen hyvien aikojen. Tässä Aki Oranto lähdessä Rottaralliin 2019.

Hieno syksyinen panoraamakuva Torpan pihalta Tapanilasta. Takana näkyvä metsä on ollut vuodesta 2019 alkaen vain muisto: se hakattiin ja naapuriksi saatiin 2000-luvun kummajaisia: rivi talliosakerakennuksia eli miesluolayhdyskuntia. Kuvassa näkyy hyvin Torpan laaja pyöräskala customeista sportteihin ja matkasohvista seikkailupyöriin.

Avun tarjoaminen toisille motoristeille elää ja voi hyvin: vuonna 2009 walesilaisilla Robilla ja Rickillä oli teknisiä huolia maailmanmatkallaan ja apu löytyi mistäpä muualta kuin Torpan verstaalta.

Vasemmalla: tuttu tilanne Torpan verstaalla: Pekka Vuorelma opastaa Anssia renkaanvaihdoissa ja muussa huollossa. Anssin onnella ei ole äärtä.

Ylhäällä: tässäkö on moottoripyöräilyn tulevaisuus: vasemmalla Jarmo Kiviharjun Niken-jammu, jota koristaa - ei maalauksen vaan - yksilöllinen tarrapinta, joita Jarmo on suosinut jo parissa pyörässä. Oikealla BMW:n CE-04 sähköpyörä, joka onneksi oli vain Laukkasen Reinon kerholle näyttille tuoma, tiettävästi kaikki torppalaiset turvaavat kuitenkin edelleen vanhaan kunnon ottomoottoriin.

Kerhon puheenjohtajat ja muut vaikuttajat

Kerholla on aina ollut niin sanotusti ”hyvä herraonni” puheenjohtajien kanssa ja tarvittaessa on löytynyt yhteisöstä ja sen ulkopuoleltakin selväjärkisiä ja vaikutusvaltaisia toimijoita, jotka ovat auttaneet karikoissa. Hakematta tulee mieleen Eino Smolander, jota ilman Torppaa ei ehkä olisi lainkaan.

Ensimmäinen puheenjohtaja 1973-1974 oli Benu, Berndt Tändler, monipuolinen moottoripyöräalan toimija, joka jättäytyi pois kerhosta myöhemmin, mutta valittiin puheenjohtajaksi vielä toisenkin kerran, kaudeksi 1977-1978. Toisen vuoron kerhon johdossa teki Pertti ”Pepe” Raistila 1974-1975 ja hänen jälkeensä Jouni ”Jone” Suominen 1975-1977. Harri Wuoriston vuoro oli 1978-1981. Yksi kerhon perustajajäsenistä ja alkuaikojen aktiivisin toimija Jouko ”Jokke” Teuronen johti kerhoa 1981-1982 ja häneen jälkeensä pestin otti vastaan neljäksi vuodeksi Harri Sane, kunnes vuonna 1986 puikkoihin tarttui Mauri Tuusa. Harri Sane on kolmen edeltäjänsä tavoin myös kerhon kunniajäsen.

Tässä vaiheessa pieni jääkaapillakäyntitauko ja huomio vuodesta 2023, jolloin kerho järjesti pitkän tauon jälkeen Hymyilevän Motoristin Kevätpäivän Helsingissä Malmin lentokentällä. Jos on kerholla ollut onnea puheenjohtajissa niin on myös ex-puheenjohtajissa, sillä Jokke Teuronen, Harri Sane ja Harri Wuoristo antoivat korvaamattoman panoksensa ja kokemuksensa tapahtuman onnistumiseksi ja tukivat silloista hallitusta pyyteettömästi kaikissa käännteissä. Kiitokset vielä kerran!

Ja sitten takaisin puheenjohtajiin: Mauri Tuusa, joka valittiin 1986 puheenjohtajaksi, piti nuijaa peräti vuoteen 1997 ja on monelle torppalaiselle suoranaisten puheenjohtajuuden henkilöitymä, ”the Puheenjohtaja” eikä ihme, että hänet valittiin myöhemmin yhdistyksen kunniapuheenjohtajaksi. Paitsi torppalaisten moottoripyöräakkujen hovitoimittajana Mauri oli aktiivinen myös tiedottajana ja historiikkaa toimittaessa palautuivatkin hauskasti mieleen Maurin verbaalisesti ylivedot Torppa Newsit.

1997-2000 puheenjohtajana toimi Risto ”Tervis” Tervakorpi, joka veti kerhoa tasapuolisesti, vaikka olikin pesunkestävä enduromies. Terviksen jouduttua henkilökohtaisista syistä jättämään paikkansa oli hetken aikaa puheenjohtaja haussa, mutta vastuun otti kahdeksi vuodeksi Veikko ”Veka” Junnonaho. Tuolloin Torpan tila-asia oli alkanut olla jo kuuma peruna ja pitkä sekä hedelmällinen yhteistyö kaupungin kanssa oli loppumassa, joten oli ymmärrettävää, että puheenjohtajuus alkoi aiheuttaa enemmän ajankäyttöä ja stressiä kuin koskaan sitten Torpan alkuvuosien.

Onneksi haasteeseen löytyi vastaus, kun Pohjanmaan mies Tommi Kettula valittiin puheenjohtajaksi 2002. Tommi joutui tosiaan kuumiin paikkoihin ja hoiti puheenjohtajan pestiä sydämen asianaan 2002-2005 ja 2006-2008, oikeastaan koko Tommin perhe oli kiinni Torpalla kun vaimo Nina oli sihteerinä ja pojat junnujäseninä, suurin piirtein kasvaen kerholla tai matkalla kodin ja kerhon välillä.

Tommi oli paitsi armoitettu custom-pyörien rakentaja ja mopotarvikekauppias, myös kädet savessa -tyyppinen kaveri, joka Rompe-

torien ja MopoGP:n järjestämisellä ja penniä venyttämällä sai pidettyä kerhon talouden pinnalla. Vuosina 2005-2006 yhden kauden puheenjohtajana toimi ansiokkaasti Tomi Mäkelä, joka oli useasti myös MopoGP:n kilpailunjohtaja.

Kovat vuodet vaativat veronsa ja Tommi väistyi, mutta tilalle tuli Christian Bruun vuosiksi 2008-2011. Ajat paranivat jo ja Christian sekä seuraava puheenjohtaja Ismo Tossavainen (2011-2018) johtivat kerhoa vakaalla kädellä suhteellisen vakaisissa oloissa: uuden kerhotalon vuokranantaja Markku Lindströmin kanssa asiointikin tuntui sujuvan verrattuna Vuosaaren loppuaikoihin. Ismo Tossavainen luopui puheenjohtajuudesta poikkeuksellisesti kesken kauden ja 2018 valittiin hänen tilalleen Pikkis Hukkanen. Pikkis toi isännöitsijänä taas omanlaistaan osaamista Torpan johtoon.

2020 valittiin toistaiseksi viimeisin puheenjohtajamme, Satu Laitinen. Satun kohdalla pitää nostaa esiin se, että joskus kerhoa onnistaa myös ihan tavallisessa jäsenhankinnassa: Satu tuli jäseneksi 2008, osoittautui heti aktiiviseksi jäseneksi ja vuosikokous valitsi hänet jo vuoden jälkeen kerhon hallitukseen, jossa hänet valittiin parin vuoden jälkeen sihteeriksi ja – pelkällä hyvällä kaikkia kerhon historian muita sihteereitä kohtaan – ehkä kaikkien aikojen sihteeriksi. Ansiokkaiden ja työntäyteisten vuosien jälkeen Satu jäi pois hallituksesta 2017 ja valittiin ansioistaan kevätkokouksessa yhdistyksen kunniajäseneksi... mutta kuten edeltä huomasimme, tuli vielä näyttävästi takaisin kolmen vuoden päästä.

Vähän samanlaisia tarinoita voisi kertoa Mauri Tuusan kohdalla: jäseneksi 1978, hallitukseen melkein heti, kerhon pitkäaikaisimmaksi puheenjohtajaksi muutama vuosi sen jälkeen ja kunniapuheenjohtajaksi 2004. Tai Tommi Kettula: jäseneksi 1998 ja puheenjohtajaksi 2002. Timo Tuuliniemi tuli rivijäseneksi 1988, osaavana ja pidettynä kaverina pian myös hallitukseen, MopoGP:n monivuotiseksi kilpai-

lunjohtajaksi ja on jo vuosia toiminut kerhon luotettavana ja tarkkana kirjanpitäjänä ollen tietysti myös kunniajäsen.

Entä kuinka kerholla murtui japsipyörien hegemonia: sitä ei olisi ehkä koskaan tapahtunut, ellei kerholle olisi vuonna 2007 tullut MP69:stä Pekka Vuorelma -niminen kaveri jäseneksi. Pekka osoittautui aktiiviseksi ja sydänjuuriaan myöten tosimotoristiksi ja löysi pian itsensä myös Torpan hallituksesta, mutta merkityksellisempää on se, että hänet tunnetaan BMW-experttinä, joka ei epäröi jakaa apua ja tietouttaan ja niinpä hänen kauttaan kerholle on tullut vuosien varrella toista tusinaa baijerilaisten nimeen vannovaa uutta jäsentä – ja taitaapa joku entinen japsi-uskovainen jäsenkin olla kääntynyt palvomaan sinivalkoista tunnusmerkkiä...

Kerhon puheenjohtajien lisäksi olisi paikallaan nostaa esiin myös kaikkien viidenkymmenen vuoden aikana kerhon sihteerinä toimineiden nimet, sillä ilman hallituksen päätösten kunnollista kirjaamista ja tiedottamista, juoksevien asioiden hoitoa, yhteydenpitoa ulospäin, säälimätöntä oman vapaa-ajan käyttöä ja ”kerhon muistina toimimista” ei homma toimisi. Valitettavasti vain tässä kohtaa on pakko todeta, että nimiä ja vaihtuvuutta on ollut enemmän kuin puheenjohtajissa eikä kerhon kaikkivoipa arkistokaan ole aivan täydellinen kaikilta vuosilta, joten puutteellisen nimiluettelon sijaan kohotetaan kolminkertainen hurraa-huuto kerhon sihteeille, solidaarisuuden vuoksi nimiä mainitsematta!

Kunniajäsenten nimet on helpommin lueteltu, he ovat (aakkosjärjestyksessä): Ilpo Alanko, Kari Höckerstedt, Satu Laitinen, Harri Sane, Jouni Suominen, Anki Teuronen, Jouko Teuronen, Timo Tuuliniemi ja Harri Wuoristo - sekä kunniapuheenjohtaja Mauri Tuusa.

HMPK:n alkuaikojen jäseniin kuului myös moottoripyöräalan armoitettu monitoimija, journalisti, kirjailija ja kilpa-ajaja Hannu "Lexi" Lehtonen, jolle tulivat tutuksi mantsa-ajo, road racing, mopokisat ja monet muut lajit. Lexi, joka tunnettiin myös nimillä "Lippa-Lexi" ja "Heimo Hidas" oli sanankäyttäjänä teräväkielinen eikä yleensä tavannut pitää kynttiläänsä vakan alla. Harvempi ehkä muistaakaan, että hänen kirjoittamansa Oy Otto Brandt Ab:n historiikki "Otto Brandtin tie" valittiin vuoden 2005 urheilukirjaksi Suomessa.

Lexi poistui keskuudestamme aivan liian varhain vuonna 2013. Suru-uutisia on sattunut kohdallemme onneksi vain kohtuullinen määrä, vaikka Kontulan Gulfin jengin Imatran ajoreissusta 1971 kertovan Apu-lehden artikkelin otsikkona olikin raflaavasti "Enkelien siivet haavoittuvat helposti". Huh!

Oikealla harvinainen luontokuva, johon on saatu napattua peräti kolme entistä ja yksi nykyinen puheenjohtaja. SMOTO:n Hymyilevän Motoristin Kevätpäivän järjestäjän kiertovannetta esittelemässä vasemmalta alkaen Satu Laitinen (puheenjohtaja vuodesta 2020 ja kerhon toistaiseksi ainoa naispuheenjohtaja), Harri Sane (puheenjohtaja vuosina 1982-1986), Harri Wuoristo (puheenjohtaja vuosina 1978-1981) ja Jouko "Jokke" Teuronen, puheenjohtaja vuosina 1981-1982.

Tällä porukalla on ehkä Suomen eniten kokemusta Kevätpäivän järjestämisestä ja kaikki ovat myös erittäin ansaitusti kerhon kunniajäseniä.

Uudet tulokkaat ovat joskus hieman yllättyneitä kun kerhotalolla saattaa tavata jopa viisikin ex-puheenjohtajaa illan aikana. Televisiosta ja elokuvista syntynyt käsitys kerhojen valtataisteluista, riitaisista eroamisista tai ulos savustamisista ei kuulu meidän maailmaamme.

Vaikka suru-uutiset ovat aina yhtä ikäviä, varsinkin kun ne sattuvat nuoruuden parhaassa iässä, ne kuitenkin kerrottava – jollei muuta, niin opin vuoksi: kerhon alkuaajoista asti mukana ollut Erkki Luoma ajoi viimeisen matkansa moottoripyörällä vuonna 1985. Samana vuonna myös kerhon sen aikainen sihteeri Marke Ojala menehtyi tapaturmaisesti VR:n ratapihalla.

Muitakin ei-toivottuja merkintöjä on toki tehty jäsenrekisteriin vuosien varrella, mutta liikenteessä meillä on onneksi ollut suojeluskeli pääsääntöisesti mukana ja on selvitty pintavaurioilla. Liekö sitten HMPK:n järjestämän 1981 Hymyilevän Motoristin Kevätpäivän suojelijan, tasavallan presidentti Urho Kaleva Kekkonen vaikutusvallalla ollut osuutensa myös viikatemiehen loitolla pitämisessä?

Vasemmalla Jokke Teuronen ja Anki Pesonen (sittemmin Teuronen), kerhon perustajajäsenet ja tietenkin kunniajäsenet, vuonna 1972 Ala-Kontulan Gulfin pihalla.

Keskellä: Kilpailun johtaja Timo Tuuliniemi pitämässä ennen kilpailua ajajakokousta 2012 MopoGP:ssä.

Oikealla Mauri Tuusa puolisonsa Pirjo Jantusen kanssa lähdyssä Torpan 50-vuotisjuhliin syksyllä 2023. Maurihan on kerhon kunniapuheenjohtaja ja historian pitkäaikaisin puheenjohtaja (1986-1997).

Vasemmalla Eino Smolander, kerhon isä tai ainakin mieskättilö, puhumassa kerhon 20-vuotisjuhlassa vuonna 2003. Eikka viettää kuvassa samalla omia kasikymppsiään.

Vasen alakuva: kun nuorena aloittaa, niin paljon ehtii: Marco "Foku" Forsström on istunut Torpan hallituksessa 1980-, 2000-, 2010- ja 2020-luvuilla. Foku on kuvassa Laten kanssa päivystämässä kerhon esittelyosastolla, luultavasti Vuosaaren urheilutalolla.

Oikea alakuva: Lexi Lehtonen vuoden 1986 Räitsin tiimellyksessä taukoa viettämässä. Tämä taitaakin olla ainoa löytynyt kuva, jossa hän oli hiljaa paikallaan eikä vetämässä radalla vauhtiviivat perässään tai menemässä muuten vain kovaa vauhtia jostain jonnekin...

Vasemmalla:
Ismo Tossavainen, kerhon puheenjohtaja vuosina 2012-2018, pitämässä puhetta Torpan 40-vuotisjuhlissa 2013 ravintola Kaisaniemessä.

Oikealla:
Veikko "Veka" Junnonaho, kerhon puheenjohtaja vuosina 2000-2002.

Veka oli töissä Kansallisopperassa ja järjesti joskus kerhoilaisille tutustumiskäynnin juuri rakennetussa Oopperatalossa.

Alla:
Tommi Kettula, kerhon puheenjohtaja vuosina 2002-2005 ja 2006-2008.

Alla:
Christian Bruun, kerhon puheenjohtaja vuosina 2008-2011.

Alla:
Pikkis Hukkanen, kerhon puheenjohtaja vuosina 2018-2020.

Torppa ja kilpamoottoripyöräily

Kerho on lähes alusta asti kuulunut mukaan Suomen Moottoriliittoon (ennen SMOTO:n perustamista Moottoriliitto olikin ainoa motoristien kattojärjestö). Moni kerholainen on saanut Liiton ansiomerkin ja A-, B- tai C-tason tuomarikoulutuksen on usea kerholainen käynyt läpi.

Lajikirjo on ollut laaja ja erilaista kilpatoimintaa on harrastettu sekä kerhon sisällä että ulkopuolella. Aikakirjoista löytyy merkintöjä Road racingista (nykyään Circuit racing), jossa kunnostautuivat muun muassa Hannu Lehtonen, Jouni Sorri, Markku Hautamäki, Hannu ”Vikke” Pöyry, Jussi Jääskeläinen ja Timo Hintsala. Lisäksi Pertti ”Pepe” Raistila on tehnyt pitkän uran Yamaha racing -kilpatallin takana ajattaen muun muassa Taru Rinnettä ja Jussi Hautamäkeä. Esa ”Slemmy” Talikka ja Jukka Koivistoinen olivat aikanaan kovia nimiä kiihdytysajossa ja supermotoakin ajettiin (Marko Laine).

Muissakin tämän kertomuksen luvuissa paljon mainostettu enduro on varsinainen kuningaslaji, sillä kerholaisista ovat Päitsin kiertäneet ainakin Airi Hyvönen - ensimmäisenä naisena, Timo Alasaari, Pekka Talja, Timo Nenonen, Ari Haarakangas, Markku Hautamäki, Kristian Pihlflykt, Osmo Salonen, Risto Tervakorpi ja Ala-Heikkilät Patrik ja Timo.

Myös jäärata, motocross ja trial on mainittu 1970-luvun toimintakertomuksissa, mutta harrastajien nimet ovat jääneet puuttumaan. Moottoriliiton alaista FIM-kokoontumisajopuoltakaan ei pidä unohtaa, kilpailu mikä kilpailu ja siinäkin HMPK on saavuttanut sekä kansallista että kansainvälistä menestystä koko toimintansa ajan.

HMPK on pyrkinyt tukemaan rahallisesti lisenssillä ajavia jäseniä, mutta tiukan rahan aikoina on aiheuttanut joskus parran pärinää ja kateutta, ajetaanko HMPK:n tuella mutta vieraan kerhon nimellä. Niinpä hallituksen on pitänyt lukea tarkasti hakemukset ja tuloslutetlot, jotta vähät määrärahat on saatu jaettua oikeudenmukaisesti – ja samaa tapahtui varmaan muissakin kerhoissa.

Niinpä vuonna 1987 joukko tilanteeseen tuskastuneita pääkaupunkiseudun ratakuskeja perusti HelRC:n, joka pelkästään rataajoon keskittymällä sai aikaan melkoisen nousun kisarintamalla ja ehkä ensi alkuun se koettiin jonkinlaiseksi parhaiden kisakuskiensa imuroijaksi ja käenpojaksi pesässä, mutta loppujen lopuksi kaikki, myös HMPK, hyötyivät tilanteesta ja torppalaisia pyydettiin ja saatiin useinkin vapaaehtoisiksi mukaan HelRC:n järjestämiin kilpailuihin Virtasalmella ja muilla Suomen moottoriradoilla.

Kaikkihan eivät aina kilpaile numero selässään vaan radalla voi ajaa myös treenimielessä. HMPK:n ohjelmaan onkin kuulunut aina viime vuosiin saakka harjoittelupäivät Ahvenistolla, Alastarossa, Kemorassa ja pari kertaa myös Virtasalmella. Nykyisin omien vuorojen varaaminen on kerhon taloudelle liian suuri taloudellinen riski, joten jäsenille on suositeltu osallistumista muiden järjestäjien, kuten MP-Tuki ry:n ja Moottoripyora.org:in ratatapahtumiin.

Muualla onkin jo mainittu Räitsi, Torpan Team Enduron syksyisin järjestämä sisäinen kilpailu, joka toteutui peräti 23 vuonna. Vaikka 1993 mukana olikin myös mountain bike -sarja, kuskien kilpailutah- to ja taso olivat korkealla, siitä osoituksena seitsemäs sija vuoden 1998 kansallisessa Kärme-Kustaa -joukkuekilpailussa.

Se, mistä HMPK:n kilpailuosaaminen parhaiten tunnetaan, on mopoendurance-kilpailujen järjestäminen. Kipinä lajiin saatiin 1990, kun torppalaiset kävivät ensi kerran kokeilemassa sitä Loviisassa. Kyseessä on moottoriurheilu parhaimmillaan: pienillä kustannuksilla kilpailujännitystä, tiimihenkeä, maitohappoa, tekniikan ja taktiikan osaamista – ja parhaimmille vielä lopuksi palkinto.

Kerho sekä osallistui kisoihin muualla että järjesti niitä vaihtelevilla konsepteilla 1990-luvulla, mutta Tattarisuon karting-radan valmistut- tua siellä järjestettiin vuonna 2001 kuuden tunnin kisa, johon kaikki osallistujat olivat erittäin, erittäin tyytyväisiä. Kiitoksia suorastaan

satoi. Niinpä seuraavan vuoden puheenjohtaja Tommi Kettulan joh- dolla toimikunta keksi, että tähän pitää brändätä. Mopoenduran- cen säännöt tulevat tietysti Moottoriliiton lajijaostolta, mutta muuten kahviot, varikot, pysäköinti, kisa-alue, kisaorganisaatio ja tunnelma ja palkinnot olivat taattua torppalaista tasoa ja ne standardoitiin nimen ”Helsinki MopoGP” visuaalisen ilmeen alle (jos jollekulle tulee mieleen jotain tuttua, kuten esimerkiksi nimi ”MotoGP”, joka keksit- tiin samoihin aikoihin – emme syytä ketään plagioinnista). Hymiö.

Ja loppuun tietenkin penkkiurheilu. Jo Vuosaassa oli mah- dollisuus TV-huoneessa seurata filmiltä Man-saaren ajoja ja muita kisatallenteita. Samaa perinnettä on jatkettu Tapanilassa kun taivas- kanavilta on ollut mahdollista seurata niin MotoGP:tä, Superbikea, IOMTT:tä, Formula 1:tä ja muuta vauhdikasta Torpan omassa kisa- katsomossa.

Pitkiä penkkiurheiluperinteitä jatketaan Torpalla: koti- olot voittavissa olosuhteissa (ja joskus seurassakin) on voinut seurata kisakatsomossa niin FI-, Superbike- kuin MotoGP-kilpailujakin.

Tarjonta on vaihtunut 1970-luvun filmiprojektoreista urheilukanaviin, live feediin ja nettistreameihin, mutta kehittynyt tekniikka on tuonut mukanaan varjopuolen- sa: ylenmääräiset mainokset, kanavapakettien jatkuvasti nousevat hinnat ja alituisesti muuttuvat ja monimutkais- tuvat käyttöliittymät.

Kuvassa vuoden 2023 IOMTT (Isle of Man TT Trophy), jota seurattiin ensin suorana koko kisaviikon ajan ja myöhemmin parhaita paloja tallenteena muun muassa Poker Run -päivän ohjelmassa.

Ah venitän ohjeet
85 jn 6

1. AJA VASEN LAITA
- 1-2. ALÄ LANDE TAITTAMAAN SISÄÄN GUMMEKUM NÄRT TORPAN (KONTA 2.)
- 2-3. OHJAA: AJAVAN ULOS, ÄLÄKÄ TAITA SISÄÄN GUMMEKUM NÄRT SUORAN ALKAVAN
- 3-4. AJA KONTISUORAAN ULOS RABALTA (KONTA 4.)
- 4-5. TAITA RABAN UKROPOLETTA SISÄÄN YLÖS MÄNTÄ
- 5-6. AJAVUUT RABAN UKROPOLETTA VÄRSIN JA KONTA 6 ALÄ VÄRSIN KÄÄRTÄMÄÄN VÄRSINLAITTAAN SUUN ON OLTAVA RABAN VÄRSINLAITTAAN REUNASTA OIKEA VÄLSÄ 7
- 7-8. ALÄT KÄÄRTÄMÄÄN VÄRSIN SITTEN OIKEALLE SISÄÄNVAI- KUN NÄRT SILKAN. (MUUTEN ON UURAKKA UTTE AJAVUUT PÄIN KÄÄRTÄÄ VÄRSINLAITTAAN PUOLELLE RABAN. (HYVÄ ALÄ, -50)
- 8-9. TAITA SVERTTI VÄRSINLAITTAAN (HYVÄ LAIT, VÄRSIN -50)
- 9-10. AJAVUUT RABAN OIKEAAN REUNASTA
- 10-11. TAITA SISÄÄN OIKEALLE VÄRSIN KUN NÄRT SVERTTI SUORAN ALKAVAN (RABAN REUNASTA ON KONTISUORAAN JA NE SVERTTIJÄT JOS TORPAN VÄRSINLAITTAAN)
- 11-12. TÄSÄ AJAVUUT VÄRSINLAITTAAN VÄRSINLAITTAAN "SILKIN" TAITAT OIKEASTA REUNASTA SVERTTI TÄSÄ AJAVUUT VÄRSINLAITTAAN REUNASTA. NÄIN SVERTTI VÄRSINLAITTAAN OIKEALLE AD- LINJALLE JA 11-14 NENNE OIKEIN.
- 13-14. SILKAN ALÄ TULSASTA OIKEAAN REUNASTA JA SVERTTI KÄÄRTÄMÄÄN RABAN VÄRSINLAITTAAN REUNASTA.
- 14-15. ALÄ TAITA SISÄÄN GUMMEKUM NÄRT KATAVALLIN (BETONI VALK/PURVUNN) PÄTTYÄN (KONTA 15.)
- 15-16. TÄYS KÄÄRTÄMÄ OIKEAAN REUNASTA
17. AJAVUUT RABAN VÄRSINLAITTAAN REUNASTA JA ALÄ TAITA SISÄÄN REUNAN KUN NÄRT SVERTTI PÄTTYÄN JA MAALI- SUORAN AUKON. RABAN AUKON KONTA JA MOOTTI- PHEKILLE EKIITÄIN VÄRSINLAITTAAN KÄIDE. ALÄ PLEASTY SIIPITÄ RUVUUREK MAALAVUUT

Yläriivi: vasemmalla "Vikke" Pöyry on voittanut B125-luokan SM-hopeaa 1992, onnittelemassa ainakin Tuuliniemen Timppa ja Koiviston Matti. Keskellä Lexi Lehtonen (77) ajaa Ahvenistolla 1981. Oikealla Hannu "Hane" Salakka huoltaa pyöräänsä.

Alarivi: vasemmalla kuva Räyskälän kiihdytyskisoista. Torpan kovia varttimailin kuskeja olivat Esa "Slemmy" Talikka ja Jukka Koivisto. Keskellä: kovaa menoa 1985 Räitsistä, Torpan sisäisestä endurokisasta. Kerhon endurotiimissä oli toista kymmentä kova- tasoista harrastajaa. Oikealla: Ahveniston radalla käytiin harjoittelemassa monena vuonna 1980-luvulla. Lexi Lehtonen laati ohjeen optimaalisista ajolinjoista - siitäkin huolimatta (tai ehkä juuri sen vuoksi?) 1983 ratapäiviltä palasi aika moni pakun kyydissä.

Helsinki MopoGP ansaitsee oman sivunsa aikansa suurimpana road racing -tapahtumana pääkaupunkiseudulla. Torppa oli järjestänyt mopokisoja vaihtelevilla konsepteilla jo 1990-luvulla, mutta Tattarisuon karting-radalle siirryttiin vuonna 2001 ja aina vuoteen 2019 saakka siellä kisattiin, kunnes korona tuli... ja niin edelleen.

Vasemmalla kuvat ääripään olosuhteista: kaunis ja kuulas syyspäivä vastaan synkkä ja sateinen keli. Mopoendurance on kilpailua siinä missä muutkin Moottoriliiton ratalajit ja renkaanvaihdon jälkeen ajetaan taas kovaa.

Ylhäällä kilpailun monivuotinen kuuluttaja, Ossi "Ozzy" Nousiainen, joka lienee Markus-sedän tavoin käväissyt kuulutusten välillä pas... paakelsilla ja kahvilla.

Oikealla: MopoGP brändättiin, kuten nykyään tavataan sanoa, hyvin ja sen mainoslehtinen sekä muukin esitysmateriaali oli erottuvaa ja tunnistettavaa. Kilpailijoilta satoi järjestään hyvää palautetta.

Helsinki MopoGP
mopoendurance 6h

28.8.2021

Tattarisuon karting-rata (Tattarisuontie 32 Helsinki 77)

Kilpailuaika klo 12-18 - vapaa harjoittelu klo 9-11
Ilmainen sisäänpääsy - kahvio - arpajaiset
www.mopogp.com

SML
SUOMEN MOOTTORILIITTO ry
FINLANDS MOTORFÖRBUND rf

HMPK
1973
HELSINKI

Helsingin Moottoripyöräilijäkerho HMPK ry www.hmpk.fi

Torppa ja postikortit

Torpan arkistosta löytyi myös mappikaupalla postikortteja, joita matkoilla olleet kerholaiset olivat lähettelleet ”kotiväelle” niin kauan kuin vanha Motorppa oli vielä voimissaan. Joskus kortti oli tullut hyvinkin vajaalla osoitteella perille, mutta useimmissa oli vastaanottajana HMPK ry, Itäreimarantie 8, 00980 Helsinki Finland. Kortteja oli karkeasti lajiteltuna neljää sorttia: asepalveluksesta lähetetyt terveiset, RR-kilpailukäyntien kuulumiset ja vapaamuotoisemmat loma-

kortit, joissa useimmiten oli miesvaltaisen vastaanottajakunnan iloksi kurvikas rantatyttö, jolta uikkarit olivat vahingossa jääneet aaltoihin. Ja neljäs sortti tietenkin joulutervehdykset. Kaikki sadat kortit 1970-1990-luvuilta on onneksi säilytetty (Pexi Taljan ukaasilla) ja vaikka 99% niistä onkin pahennusta aiheuttavia vuonna 2023, ovat ne hauska kulttuurimuisto ajalta ennen sosiaalista mediaa.

Torppa ja muut kerhot

1 970-luku oli moottoripyöräkerhojen kulta-aikaa: moni kerho viettää tällä 2020-luvulla pyöreitä juhlavuosiaan. HMPK on ollut myös auttamassa muutamia kerhoja, kuten JMK:ta, Kokko MC:tä ja JMP:tä niiden alkutaipaleella järjestö- ja tapahtumakuvioissa.

Perehtyessäni kerhon arkistoihin löytyi monenlaisia 1970-luvun alun yhteistyöhankkeita, kiertokirjeitä, kokousmuistioita ja kutsuja, joissa koottiin yhteen maamme motoristeja valtakunnallisen vaikutuskanavan luomiseksi. Tämä konkretisoitui ainakin Jyväskylässä syksyllä 1975 Jyväskylän Moottorikerhon (JMK) järjestämään tilaisuuteen, jonne tietävästi HMPK:kin osallistui. Paikalla oli turkulainen moottoripyöräpoliisi Eero Vesterinen ja ilmeisesti siellä on esitetty kysymys: ”Onko kerhonne kiinnostunut kansallisen motoristien yhteenliittymän perustamisesta?”.

Tämä on vain kuvitelmaa, koska itse leikin vuonna 1975 vielä hiekkalaatikolla neppiautoilla eikä kukaan muukaan muista olleensa paikalla tuolloin, mutta se on paras teoria sille, miksi Torpan arkistoja pengottaessa löytyi kenkälaatikollinen ympäri Suomea lähetettyjä, Eero Vesteriselle osoitettuja postikortteja, joissa luki nimen, osoitteen ja paikkakunnan lisäksi näin: ”Kyllä, olen kiinnostunut. Jään odottamaan lisätietoja”. Miten ja milloin nämä kortit ovat Torpalle joutuneet, on arvoitus, mutta hitaampikin voisi hoksata, että SMOTO:n kadoksissa olevat juuret ovat löytyneet (SMOTO saatiin jaloilleen tosin vasta 1989).

Sen sijaan 1977 valtiovallan ja viranomaisten puristuksessa olevat moottoripyöräkerhot, HMPK etunenässä, saivat aloitettua Hymyile-

vän Motoristin Kevätpäivän, jolla kerran vuodessa saatiin motoristien asiaa, kerhojen välistä yhteistoimintaa ja julkisuuskuvaa nykäys nykäykseltä eteenpäin. Torppalaiset ovat mahdollisuuksien mukaan osallistuneet kaikkiin neljäänkymmeneen neljään eri puolella Suomea järjestettyyn Kevätpäivään. Tai no, neljäänkymmeneen kolmeen.

Tähän liittyy hauska historiallinen knoppi: vuonna 1990 järjestettiin kaksi Kevätpäivää, vieläpä samana päivänä: Moottoriliiton tukema tapahtuma Riihimäellä ja SMOTO:n tapahtuma Hämeenlinnassa. Muuta hauskaa tässä ei ollutkaan, koska kyseessä oli lapsellinen kukkotappelu liiton ja SMOTO:n välillä. HMPK:n hallitus päätti olla osallistumatta kumpaankaan näpäytyksenä osapuolille.

Muuten HMPK on ollut lojaali sekä Moottoriliitolle että SMOTO:lle – onpa jopa SMOTO:n vuosikokous pidetty Motorpalla vuonna 1998. Moottoripyöräilyn ankkalampi on pieni ja kuluneen viidenkymmenen vuoden aikana monet ikitorppalaiset ovat kuuluneet useampaankin kerhoon, kuten TFMK:hin, HelRC:hen, Japsistaroihin ja Veteraanimoottoripyöräilijöihin pienemmistä porukoista tai merkkikerhoista puhumattakaan, minkä vuoksi nimet, vuodet ja saavutukset tuntuvatkin joskus menevän ristiin.

Torppa on vuodesta 2021 alkaen järjestänyt suosittuja Poker Run -rastiajotapahtumia, kiitokset Sanna Saaristolle aloitteesta. Tämä on osoittautunut paitsi mukavaksi lähiseudun kerhoja lähentäväksi tapahtumaksi ja hyväksi PR:ksi kerholle, myös jäsen- ja varainhankinnan kannalta tuottoisaksi.

Vuonna 2012 pitkään naapurinamme ollut kerhotalon yläkerran vuokralainen, harrikkakerho nimeltä MC 77, muutti pois talosta jättäen maamerkiksi räätälintyönä rakentamansa lavahissin, jolla olivat liikuttaneet yläkertaan pyöriä ja soittokamoja. MC Seiskaseiskan myöhemmistä vaiheista ei ole tietoa, mutta toisen Tapanilassa vaikuttaneen merkkikerhon, SMOTO:n verenluovutuskisan monesti voittaneen MC Kraftwolfin kanssa on pidetty yhteyttä.

Apua on tarjottu niin ikään Helsingin Moottorikerholle heidän kilpailujensa järjestämiseen (Päijänne-ajo, minimotokisat) ja osallistuttu kerhona muun muuassa Bay City Bikersin ja Moosehead MC:n järjestämiin tapahtumiin. MKKV eli Motoristit Koulukiusaamista Vastaan ry ei ole varsinainen kerho, mutta Torppa liittyi sen sen kannatusjäseneksi vuonna 2023 tukeakseen tätä arvokasta ja tärkeää toimintaa.

Kaksi kuvaa alkuaikojen Hymyilevän Motoristin Kevätpäiviltä: 1977 ja 1981, Oikeammin ensimmäinen tapahtuma oli nimeltään Kevätpäivät, koska se kesti perjantaista sunnuntaihin kokoon-tumisajoneen, paraateineen ja pääjuhlineen sekä liikennetaikopilailuineen. Tuolloinen satojen moottoripyörien ja -pyöräilijöiden miehittämä Senaatintori saattaa olla näky, jota emme koe enää koskaan. Kuvassa oikealla tunnistettavissa ainankin "Maukka" Rautavirta ja "Högi" Höckerstedt (myös kunniajäsen).

2020-luvulla uudelleen käynnistetty Rompetori-tapahtuma on järjestetty yhteistyössä Stadien Pärtsäreiden (VMPK) kanssa.

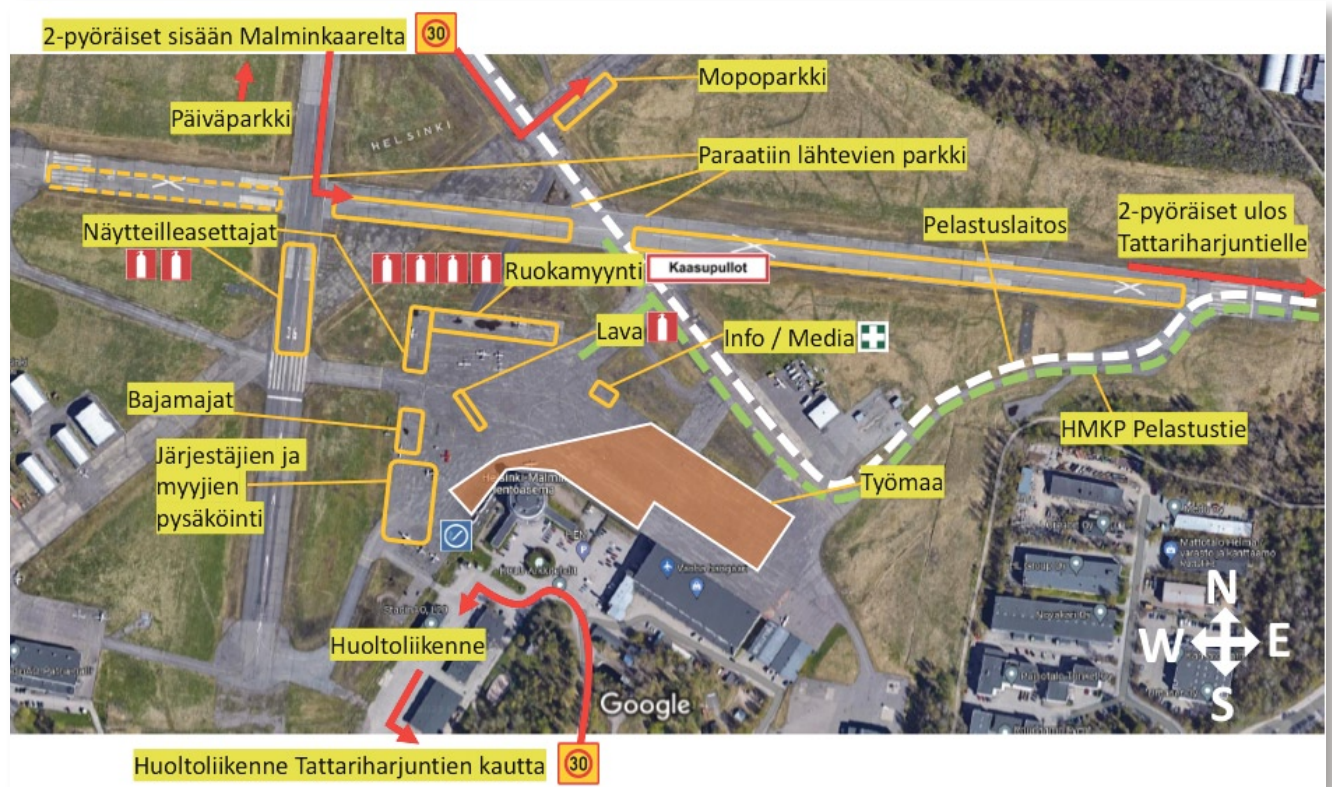
HMPK:lla ei ole koskaan ollut kahnauksia muiden kerhojen kanssa eikä siltoja kannatakaan polttaa, sillä kuten historia osoittaa, toimintaympäristö voi äkisti muuttua ja apua voidaan tarvita jo seuraavassa hetkessä. Toisaalta kerho on myös pysynyt riittävän toimintakykyisenä eikä fuusioitumistarvettakaan ole ollut – ympärilleen katsomattakin voi sanoa, että motoristien ja erityisesti MP-kerhojen jäsenten keski-ikä on kohonnut ja ajatusleikeissä voisi spekuloida, miten jatketaan sitä hienoa perinnettä, joka alkoi 1970-luvulla – onko vastaus sama kuin silloin ennenkin:

Kuulutaan kerhoihin, pidetään yllä hyvää kuvaa moottoripyöräilijöistä ja tehdään yhteistyötä valtakunnallisesti!

Torpalla harrastettiin aktiivisesti lento- ja jalkapalloa ja taitoa käytiin mittaamassa moottoripyöräkerhojen välisissä turnauksissa, jotka valitettavasti ovat hiipuneet (lienee ikääntymiselläkin osuutensa asiassa). Vuosaaressa oli jopa lentopallokenttä.

Malmin lentokenttäalue saatiin vuokrattua Helsingin kaupungilta 2023 Kevätpäivää varten. Suunnittelun asuinalueen ja maakaasuputken siirron aiheuttamat rakennustyöt, lintujen pesinnän aiheuttamat käyttörajoitukset ja alueen poikki kulkevat kevyen liikenteen väylät aiheuttivat harmaita hiuksia, mutta tapahtuma-alue ja kulkureitit saatiin suunniteltua. Paraatiin saatiin apua Touring Finlandia MK:lta.

Torppa paitsi järjestää muille tapahtumia myös osallistuu muiden kerhojen tapahtumiin:

Vasemmalla Kirjavankierrokselle Haapajärvelle vuonna 1997 matkannut edustusjoukkue rallipalkintoineen.

Oikealla vuoden 1978 Turun Kevätpäivään osallistunut kerhon ryhmä. Tuolloin paraatissa vielä kerhon lipun virkaa toimitti käsin maalattu kangas, myöhemmin saatiin ”virallinen” paraatilippu kerhotunnuksineen.

